

Osnovna šola **Dragotina Ketteja** Ilirska Bistrica



Šolsko leto 2006/2007

Številka 1

Vsebina

Kje smo bili, kaj smo počeli?	4 - 12
Pogovori	13 - 14
Pesmi z rimo in brez nje	15 - 27
Besedna igrivost	28 - 29
Zgodbe zgodbe zgodbice	30 - 33
Literarni natečaji	34 - 57



BRINJE,
glasilo OŠ Dragotina Ketteja
Ilirska Bistrica

Šol. leto 2006/2007, št. 1

Ilustracija na naslovnici: *Pia Jenko, 1. b*
Lektoriranje: *Dragica Štemberger Maljavac, Sonja Štemberger*
Računalniška obdelava: *Tadeja Možina*

Ilirska Bistrica, junij 2007

Drage bralke, dragi bralci,
drage obiskovalke, dragi obiskovalci Brinja!

Pred vami je Brinje, glasilo Osnovne šole Dragotina Ketteja Ilirska Bistrica tokrat prvič v elektronski obliki. Brinje korenini v davnih petdesetih letih.

Letos smo se odločili, da ga posodobimo in mu dodamo nove dimenzije in nov veter v jadra. Naša sedanost je zapisana izjemno hitrim spremembam, saj čas dobesedno beži skozi prste. Tudi naše glasilo se je srečalo z mlajšo naslednico pisane besede, s sodobno, elektronsko različico, ki poleg pisnega sporočila nudi še tisoč in eno možnost vidnih in slušnih dopolnil. Možnost, da sami sodelujete, ocenjujete, sporočate, se odzivate, tako ali drugače, je prednost, ki jo je smiselno vpeti in izkoristiti tudi kot povratno informacijo. Ker se pa nič ne zgodi takoj in naenkrat, tudi naše glasilo začenja s prvim korakom. Postavljeno je na splet, tako preprosto, kot »Apel podoba na ogled postavi« in bo raslo z nami in drugimi, ponujalo sebe in vabilo bralce k odzivu.

V vseh letih doslej so šolska glasila prinašala na plano misel in utrip šolskega življenja, izkušenj, doživetij in dosežkov. V njih smo prebirali intervjuje, nagradne kvize, prispevke o športu, modi, horoskope, razvedrilne vsebine, zanimivosti iz domačega kraja in od drugod. Tudi s to številko Brinja je tako. Branje in brskanje po straneh je smisel Brinja, s tem ostaja živo in sporočilno.

Z željo, da bi posegali po glasilu, ga tudi soustvarjali in krojili, vas lepo pozdravljam in želim veliko kreativnega navdiha.



Ester Juriševič
ravnateljica

KJE SMO BILI KAJ SMO POČELI KJE SMO BILI KAJ SMO POČELI KJE



Pika

Učenci Osnovne šole Dragotina Ketteja so si v Slovenskem mladinskem gledališču ogledali predstavo Pika in skoraj vsi so bili nad predstavo navdušeni.

Kaj so po ogledu o Piki napisali nekateri učenci:

Predstava mi je bila zelo všeč, saj nam Pika sporoča, da v življenju potrebujemo zabavo, vendar ne v velikih merah. Zelo me je navdušila Pika sama, saj je zelo navihana, zabavna in polna moči. Tudi uvodni del na platnu mi je bil všeč, saj človek ob tem pomisli, da bo takšna cela predstava, vendar ga čaka presenečenje. Mislim, da je Pika prikazala veselo, sproščeno in brezskrbno življenje.

Elena Šabec, 8. b

Včeraj smo bili v Ljubljani v Mladinskem gledališču. Ogledali smo si Piko. Predstava je trajala 90 minut. Te so minile zelo zelo hitro, saj smo se zelo zabavali. Najbolj všeč mi je bil prizor, ko je Pika prišla v šolo. Kmalu je spoznala, da ta ni zanjo. Raje se je prepustila svoji domišljiji in razigranosti. Z Anico in Tomažem se je res dobro ujela in bili so pravi prijatelji. Najbolj vesela je bila, ko se je vmil njen oče. Mislim, da smo se res vsi vživeli v predstavo in da nas je Pika resnično prepričala. To dokazujejo naši žvižgi in aplavzi med menjavo scene.

Tereza Kresevič, 8. b

Pika je mlada, nagajiva, prebrisana in močna deklica. Igralka jo je zelo dobro igrala. Kot celota mi je bila predstava zelo všeč, ker so bile zanimive

scene, dobri igralci in zelo raznolika glasba. Edino, kar me je motilo, je bil odmor. Meni se je zdel odvečen. Najbolj me je pritegnila Pika, všeč mi je bila tudi učiteljica v šoli.

Robert Kruh, 9. b

Predstava me je prevzela, saj je bila dobro odigrana, pa tudi razni triki so bili odlično izvedeni. Zgodba je bila malo prirejena in to me je najbolj pritegnilo. Scenografija in kostumografija sta bili tudi odlični in tudi akustika je bila primerna. Mislim, da je igralka odlično predstavljala Piko, močno devetletno deklico. Glasba in ples sta še dodatno popestrila igro, le predstava je bila prekratka.

Tjaša Pecman, 9. a

Zimska šola v naravi

V nedeljo, 7. januarja tega leta, smo se petošolci osemletke, naši učitelji in vaditelji z avtobusom odpeljali v Cerkljo v zimsko šolo v naravi. V hotelu smo najprej odložili potovalke, nato pa odšli na smučišče. Tam smo imeli kosilo in prvi tečaj smučanja, pri katerem smo se glede na smučarsko znanje razdelili v tri skupine. Potem smo si odpočili, povečerali in čez nekaj časa odšli spat.

Naslednje dni smo vstajali ob 7. uri. Ko smo pozajtrkovali, smo se preoblekli v smučarsko opremo, se odpeljali na smučišče in smučali do kosila, ki smo ga imeli v restavraciji na smučišču. Po kosilu smo spet smučali in se pod noč utrujeni vmili v hotel.

Sledila je sprostitve. Lahko smo šli v bazen, v trgovino ali ostali v hotelu. Po izbrani sprostitvi je bila večerja, po njej pa »prosto po Prešemu« do 10. ure zvečer, ko smo morali iti v posteljo. Seveda smo največkrat zaspali šele v poznih nočnih urah.

Zadnji večer pred odhodom domov smo odšli v disko, kjer smo se ob plesu, petju in šalah zabavali do 23. ure. Naslednji dan smo se vračali domov kar malo žalostni, da je zimska šola v naravi minila tako hitro.

V Cerklju smo se imeli zelo lepo, hrana je bila dobra, še posebno sladice pri večerji. Smučati smo se naučili prav vsi.

Luka Žgur in Martin Stopar, 5. c

Logatec

Tretješolci smo se 10. januarja 2007 z avtobusom odpeljali v Logatec. Tam smo v bazenu plavali v skupinah trikrat na dan. Prvi večer smo gledali televizijo. Drugi večer smo v skupinah igrali igro

med dvema ognjema. Predzadnji dan smo pisali razglednice, zadnji dan pa smo dobili priznanje iz plavanja. Ko smo se pripeljali domov, smo Logatec zelo pogrešali.

Hana, Sara, Kaja, Laura, 3. a

V knjižnici in v domu starejših občanov

9. februarja 2007 smo učenci 3. razredov imeli kulturni dan. Izpred šole smo odšli do knjižnice Makse Samsa. Ogledali smo si razstavo slik in knjižničnih dokumentov. Prijazne knjižničarke so nam razkazale knjižnico in prostor za učenje. Natančneje smo spoznali oddelek za otroke. Tam

smo poslušali pravljico o čarovnici. Nato smo odšli v dom starejših občanov, kjer smo si ogledali razstavo slik treh avtorjev: Zdenke Vinšek, Marina Samse in Rajka Kranjca. Na kulturnem dnevu nam je bilo lepo.

Nina Milostnik, Teja Jenko in
Neža Reberc, 3. b

Prem

V sredo, 7. marca 2007, smo se učenci 3. a in 3. b razreda z avtobusom odpeljali na Prem, rojstni kraj pesnika Dragotina Ketteja, po katerem se imenuje naša šola. Prem je vas, ki se razprostira med cerkvijo sv. Helene in Premskim gradom. Na Premu smo si ogledali Kettejevo rojstno hišo. V njej smo videli črno kuhinjo z ognjiščem in posodo, značilno za tiste čase. Zraven je prostor, v katerem stoji star klavir. Nanj je igral pesnikov oče. Na steni visijo družinske fotografije in nekatere Kettejeve pesmi. V sobi je ozka postelja, v kateri sta spala mati in oče. Poleg postelje je postavljena majhna zibelka, v kateri je spal Dragotin, ko je bil dojenček. V hiši so tudi stopnice, ki vodijo v drugo nadstropje, v katerem je bila nekoč šola. Nadstropja pa si nismo ogledali. Nato smo odšli še na grad. Na dvorišču smo videli vodnjak. V gradu je grajska dvorana. V njej je stalna razstava. Povzpeli smo se po stopnicah in si ogledali še druge prostore, ki pa so skoraj prazni. Po ogledu smo se napotili k avtobusu in se odpeljali v šolo. Za nami je bil čudovit dan.



Eva Žgur, Noemi Kapelj, Petra Stopar, 3. b

Šola v naravi v CŠOD Štrk

V času od 26. 3. do 30. 3. 2007 smo bili učenci 7. a in 7. b razreda OŠ Dragotina Ketteja v šoli v naravi. Obiskali smo CŠOD Štrk pri Ptuj.

Prvi dan smo se spoznali z zaposlenimi v domu. Razdelili smo se v skupini; ena si je ogledala okolico doma, druga pa je šla plezat po steni v telovadnico.

Drugi dan smo se pošteno razgibali. Vsi smo po tistem upali, da teh vaj ne bomo delali nikoli več. Sledil je zanimiv orientacijski tek. Popoldne smo si ogledali tipično panonsko hišo, Dominkovo domačijo v Gorišnici, in ob tem poslušali, za nas smešno, narečje.

Naslednji dan smo si ogledali ptujski grad. Od tam smo se spustili v najstarejše mesto v Sloveniji, Ptuj. Med zanimivosti tega področja spada tudi Ptujsko jezero, ki smo si ga ogledali popoldne. Jezero je veliko, a na žalost je bilo takrat umazano.

Komaj smo dočakali dan, ko smo se šli vozit s kanuji. Zaradi vetrovnega vremena ja bilo vse skupaj še bolj zabavno. Zibalo in obračalo nas je. Zadnji večer je vsaka skupina pripravila svojo točko, na kateri se je predstavila na zaključni prireditvi. Potem smo imeli še ples.

Dnevi so hitro minili in prišel je dan odhoda. Vsi bi radi še nekaj časa ostali tam. V Štrku je ostalo nekaj naših predmetov, spomine pa smo vzeli s seboj. Vse tamkajšnje učitelje in učiteljice lepo pozdravljamo, čeprav vemo, da tega najbrž ne bodo brali.

Helena Grbec, 7. b



VPIS V SREDNJE ŠOLE – letos manj prijav na gimnazije

V mesecu marcu so devetošolci izpolnjevali prijave za vpis v srednje šole. Večina naših učencev bo v prihodnjem šolskem letu obiskovala 4-letne srednje šole, v triletno programe pa so se vpisali 4 učenci. V primerjavi z lanskim letom se je število učencev, ki bodo nadaljevali šolanje na gimnaziji, občutno zmanjšalo. Razlog gre iskati v povečanem interesu za nova izobraževalna programa: tehnik zdravstvene nege (Postojna) ter aranžerski tehnik (Sežana).

PROGRAM	SEDEŽ SREDNJE ŠOLE	ŠTEVILO PRIJAV
GIMNAZIJSKI PROGRAMI		
GIMNAZIJA	ILIRSKA BISTRICA	11
ŠKOFIJSKA GIMNAZIJA	VIPAVA	1
UMETNIŠKA GIMNAZIJA – glasbena smer	KOPER	1
PROGRAMI SREDNJEGA STROKOVNEGA IZOBRAŽEVANJA		
TEHNIK ZDRAVSTVENE NEGE	POSTOJNA	5
ARANŽERSKI TEHNIK	SEŽANA	4
STROJNI TEHNIK	POSTOJNA	3
EKONOMSKI TEHNIK	POSTOJNA	1
	SEŽANA	1
ELEKTROTEHNIK RAČUNALNIŠTVA	NOVA GORICA	2
PREDŠOLSKA VZGOJA	AJDOVŠČINA	2
GOZDARSKI TEHNIK	POSTOJNA	1
PROGRAMI SREDNJEGA POKLICNEGA IZOBRAŽEVANJA		
STROJNIK GRADBENE MEHANIZACIJE	LJUBLJANA	1
MIZAR	POSTOJNA	1
KUHAR	IZOLA	1
RAČUNALNIKAR	NOVA GORICA	1

VPIS V SREDNJE ŠOLE

PROGRAM	ŠT. PRIJAV	% PRIJAV
GIMNAZIJA	13	36
4-LETNE SŠ	19	53
3-LETNE SŠ	4	11
SKUPNO	36	100

Večina bodočih dijakov bo v času šolanja živela doma, 9 pa jih bo stanovalo v dijaških domovih ali pri zasebnikih.

BIVANJE DIJAKOV MED ŠOLANJEM

BIVANJE	ŠT.	%
DOMA	27	75
V DIJAŠKEM DOMU	9	25
SKUPNO	36	100

Srednje šole bodo 8. 5. 2007 obvestile prijavljene kandidate o morebitnih omejitvah vpisa.

Če bo izbrana šola omejila vpis, se bodo pri izboru kandidatov upoštevale:

- zaključne ocene obveznih predmetov iz 7., 8. in 9. razreda;
- ocena splošnega učnega uspeha v 7., 8., in 9. razredu.

Nacionalni preizkusi se bodo ob soglasju staršev upoštevali kot dodatno merilo za vpis v srednje šole le v primeru, če bo v izbirnem postopku na spodnji meji več kandidatov z enakim številom točk.

Tanja Vičič, pedagoginja

Področno tekmovanje iz matematike

V sredo, 4. aprila 2007, je na OŠ Dragotina Ketteja potekalo področno tekmovanje iz znanja matematike za učence 3. triade osnovne šole. Tekmovanje ima dolgo tradicijo, saj je bilo že 42. po vrsti. Udeležilo se ga je 31 otrok iz šestih osnovnih šol v naši občini, in sicer 11 iz 7. razreda ter po 10 iz 8. in 9. razreda. Na področno tekmovanje so se uvrstili najboljši na šolskih tekmovanjih v okviru tekmovanja Mednarodni matematični kenguru, ki se ga v Sloveniji udeleži preko 80 tisoč otrok od 1. do 9. razreda. Tekmovalne naloge so bile precej zahtevne, še posebej v zadnjih dveh razredih. Kljub temu je bilo podeljenih 9 srebrnih Vegovih priznanj. V 7. razredu so ga prejeli: Sandra Palcich (OŠ Dragotina Ketteja, Il. Bistrica), Urška Mikolj (OŠ Rudolfa Ukoviča, Podgrad), Helena Grbec (OŠ Dragotina Ketteja, Il. Bistrica), Patrik Ceglar (OŠ Antona Žnideršiča, Il. Bistrica), Ana Sedmak (OŠ Toneta Tomšiča, Knežak), Blaž Blokar (OŠ Antona Žnideršiča, Il. Bistrica), Urška Vrh (OŠ Antona Žnideršiča, Il. Bistrica). V 8. razredu je bilo podeljeno le eno priznanje – Eriku Hrvatinu (OŠ Dragotina Ketteja, Il. Bistrica), prav tako v 9. razredu – Daši Kocjančič (OŠ Antona Žnideršiča, Il. Bistrica). Slednja dva tekmovalca sta se uvrstila tudi na državno tekmovanje, ki je bilo 21. 4. 2007 na OŠ Dutovlje. Erik Hrvatini se je tudi na tretji stopnji izkazal in osvojil zlato Vegovo priznanje, za kar mu iskreno čestitamo.

Tadeja Možina,
vodja področnega tekmovanja



Tekmovanje iz Vesele šole Pila in Pila PLUS

Tekmovanje, ki ima že dolgoletno tradicijo, poteka pod okriljem Mladinske knjige oziroma uredništev revij Pil in Pil PLUS. Je tristopenjsko: razredno, tekmovanje II. stopnje in državno tekmovanje.

Učenke in učenci se nanj pripravljajo s pomočjo posebnih tematskih snopičev in nekaterih člankov, ki izhajajo v omenjenih revijah. Letos so se seznanjali z naslednjimi temami: TELESKOPI, REŠEVALCI, ŠPORTNA VADBA, MOŠKA OBLEKA, STRIP, SRCE, OGROŽENE ŽIVALSKÉ VRSTE V SLOVENIJI – ZVERI, DNEVNIKI, VLAKI IN ŽELEZNICE ter TURIZEM. Raznovrstno, zanimivo, zabavno in poučno. Pri reševanju tekmovalnih nalog pridejo prav tudi znanja, ki se jih pridobi pri pouku (slovenščina, matematika, angleščina idr.)

Na naši šoli se je letos tekmovanja udeležilo 14 učenk in učencev. Bronasto diplomo so dosegli Kristina Urh (4. a), Katarina Reberc (5. a), Andrej Maljavac, Grega Morano in Kerry Mahne (5. b) ter Helena Grbec (7. b); s srebrno diplomo so jo dopolnili Andrej Maljavac in Grega Morano (5. b) ter Helena Grbec (7. b), ki ji je že drugo leto zapored uspel tudi veliki met – postala je državna prvakinja. Srebrne in zlato diplomo Vesele šole so letos v ilirskobistriški občini prejeli samo tekmovalci iz naše šole.

Mentorici: Marina Štemberger in Dragica Štemberger Maljavac

REVIJA PEVSKIH ZBOROV

Naša pomlad

V sredo, 18. aprila 2007, smo se v dvorani Doma na Vidmu na že tradicionalni primorski reviji Naša pomlad predstavili otroški in mladinski zbori osnovnih šol naše občine. Med 150 pevci in pevkami so nastopili trije zbori naše šole: mlajši otroški, starejši otroški in mladinski zbor. Poslušalcem smo zapeli nekaj slovenskih ljudskih pesmi, pesmi slovenskih in tujih skladateljev, z največjim veseljem pa zadnjo – Sreča na vrhici.

Petra Reberc, 7. a



Likovne ustvarjalne delavnice nadarjenih petošolcev

Z letošnjim šolskim letom so se na naši šoli prvič odvijale likovne ustvarjalne delavnice za nadarjene petošolce. Srečanja smo izkoristili za izdelovanje raznovrstnih praktičnih izdelkov: božičnega drevesca, novoletnih obeskov, jaslic s hlevčkom, glinenih slik, pravih keramičnih izdelkov, snežne kroglo, verižic iz fimo mase, ogledal v unikatnih okvirjih, pustnih kostumov za Kitajce, cvetja iz barvnega krep papirja, mlinov na veter, zvončkov iz das mase itd. Kot Kitajci smo se skupaj z učenci in starši likovne delavnice prvih in drugih razredov pojavili na domačem pustnem karnevalu.

Določene izdelke smo izdelovali za predstavitev naše šole na zaključni prireditvi projekta Evropska vas, ki je bila 9. maja 2007 v Kopru. Z obiskom prireditve smo zaključili letošnja srečanja, a ostali so spomini.

Mentorica: Laura Novak



Pri likovnih delavnicah mi je bilo zelo všeč, ker smo pri izdelovanju izdelkov lahko uporabili svojo domišljijo. Najlepše mi je bilo izdelovati snežno kroglo, ogledalo in pustno masko. Ko smo nastopali na pustnem karnevalu, smo bili moji babici tako všeč, da se nam je pripravljena naslednje leto pridružiti pri izdelovanju pustnih mask.

Kaja Boštjančič, 5. b

Delavnice za nadarjene so mi bile zelo všeč. Rada sem jih obiskovala in se jih vsak teden znova veselila. Skozi vse leto smo izdelovali različne okrasne in uporabne predmete. Najlepše mi je bilo, ko smo delali jaslice in poslikavali keramiko. Včasih je bilo sicer malo bolj zahtevno, vendar je bilo kljub temu vedno lepo. Bilo je zanimivo tudi zato, ker ima učiteljica Laura vedno nove ideje.

Pri delu me je včasih motil hrup, ki smo ga sami povzročali, drugače pa je bilo vse super.

Katarina Penko, 5. c

O Evropski vasi

Ker sem pridno hodila k likovnim delavnicam, sem lahko odšla na praznovanje dneva Evrope v Koper. Na mestu dogajanja so organizatorji predstavnikom OŠ Dragotina Ketteja ponudili dve stojnici, na katerih smo s svojimi izdelki predstavili Španijo, Romunijo in Nizozemsko. Pri likovnih delavnicah za nadarjene, pri LVZ in pri THV smo učenci izdelali različne izdelke, ki predstavljajo določeno državo. Za Španijo smo izdelali rdeče rože, pahljače in majhne lončnice; za Romunijo velike in male sončnice ter glinaste zvončke; za Nizozemsko pa mline na veter, majhne cikle iz das mase in velike ter male tulipane. Na prireditvi smo izdelovali rože iz krep papirja, obiskovalci tržnice pa so se nam pri tem lahko pridružili. Čez nekaj časa je prišla učiteljica Heda in naju z Ilirjano zaposlila z barvanjem in risanjem po starem stolu, ki ga je naš predstavnik šole nato podaril drugi šoli. Spomnim se, da je iz zvočnikov donela pesem Luna Saše Lendero, ko je Kaja Ujčič zamenjala Ilirjano in mi pomagala dokončati izdelek. Samo še fotografirali smo se in delo je bilo opravljeno. Odpravila sem se na ogled ostalih stojnic, kjer sem srečala sošolko Stašo. Ta pa je vzkliknila: »Joj, kje si pa bila, nisem te nikjer našla!« Vse sem ji razložila, medtem pa je začel govoriti napovedovalec: »Pred nami je igra štiri v vrsto in iz vsake OŠ naj pride po en predstavnik!« Iz naše šole se je javil učenec Robert Kruh, ki se je kasneje izkazal kot zmagovalec. Po zaključku prireditve smo se povzpeli na zvonik stolne cerkve. Razgled je bil nepopisno lep. Nato smo se še malo sprehodili po mestu in si ogledali tudi novo osnovno šolo. Ob 15. uri smo se odpeljali proti domu in ob 16.30 sem, že malo utrujena in polna vtisov, prisledla k mami, ki me je čakala, da me odpelje domov.

Kaja Boštjančič, 5. b



Program na prireditvi je bil zabaven, dogajanje okrog stojnic pa zelo pestro. Učenke likovne delavnice nadarjenih smo izdelovale papirnate rože in mini lončnice. Učiteljica Laura nam je pokazala nekaj trikov in nam tako olajšala delo. Ljudje so kar prihajali, saj so jim bile naše rože zelo všeč. Delavnic se je udeležila tudi ravnateljica naše šole. Na žalost je prireditev hitro minila in po sprehodu po mestu smo se odpeljali domov. Meni je bilo srečanje zelo všeč in upam, da se ga bom naslednje leto lahko ponovno udeležila.

Staša Frank, 5. b

9. maja 2007 smo se učenci mladinskega zbora in likovnih delavnic OŠ Dragotina Ketteja odpeljali v Koper. Tam je ob dnevu Evrope potekala prireditev Evropska vas. V Tavemi smo postavili svoji stojnici in nanju zložili izdelke, ki so predstavljali države: Španijo, Romunijo in Nizozemsko. Mimoidoči, ki so se z nami igrali igrice, so lahko za nagrado dobili enega izmed naših izdelkov. Po prireditvi smo se povzpeli na mestni zvonik, od koder smo lahko videli in občudovali mesto Koper z okolico. Obiskali smo tudi novo koprsko šolo, ki je ena izmed največjih v Sloveniji. Ker je bilo vroče, smo se pred odhodom domov posladkali s sladoledom. Bil je lep in nepozaben dan.

Kaja Ujčič, Katarina Barbara Reberc, Urša Gombač, Eva Možina,
Tjaša Jursinovič, Ilirjana Kuliqi, 5. a



Cankarjevo tekmovanje na državni ravni 2007

Letošnje tekmovanje v znanju slovenščine je potekalo 17. marca na Srednji gostinski in turistični šoli v Izoli. Iz naše šole smo se ga udeležili Tamara Frankovič, Eva Reberc in Aljaž Iskra.

Tema letošnjega tekmovanja je bila »Kratka zgodba 20. stoletja«; nanj so se uvrstili vsi tisti, ki so prebrali 21 zgodb slovenskih avtorjev in dosegli bronasta Cankarjeva priznanja na šolskih izborih.

Tekmovanje se je začelo s kratkim nagovorom in zabavnim nastopom tamkajšnjih srednješolcev, nato pa smo se razporedili po učilnicah in začeli pisati spise. Po poldrugi uri je prišel čas za odmor, potem smo se lotili še testa. Sledilo je kosilo in ogled izolskih znamenitosti.

16. maja je bila v dvorani Pokrajinskega arhiva Koper svečana podelitev srebrnih in zlatih Cankarjevih priznanj. Začela se je z glasbeno točko in nagovori, pozdravne besede nam je namenil tudi pisatelj in dramatik Tone Partljič. Sledilo je podeljevanje priznanj. Poleg priznanj smo dobili tudi knjigo Ivana Sivca o Primičevi Juliji.

Upamo, da bo tudi naslednje leto sodelovalo veliko kandidatk in kandidatov, ki se bodo potegovali za Cankarjeva priznanja.

Tamara Frankovič, 9. a, Eva Reberc, 8. b, Aljaž Iskra, 8. a



POGOVOR I POGOVORI POGOVORI POGOVORI POGOVORI PO



Pogovor z **BOJANO ŠTAVAR**, odbojkarico Hita

Vsi vemo, da igranje odbojke zahteva veliko prostega časa. Če pa dosežeš še dobre rezultate, pravimo, da živiš za šport. Mladinska odbojcarska ekipa HIT Nova Gorica sodi v sam vrh odbojcarskih klubov. Dobila sem priložnost za pogovor z eno izmed članic odbojcarskega kluba HIT Nova Gorica Bojano Štavar.

Bojana, koliko časa že igraš v mladinskem klubu HIT?

Aktivno igram odbojko že šest let. V klub sem se včlanila z dvanajstimi leti.

Koliko prostega časa nameniš treningom?

Treniram dvakrat tedensko po tri ure, večinoma v popoldanskem času. Ker pa se tekmovanja odvijajo v glavnem ob nedeljah, te preživim na igriščih.

Ali tekmujete samo na Primorskem?

Ne. Tekmujemo po celi Sloveniji. Prijateljske tekme pa igramo tudi zunaj naših meja, v hrvaški Istri in v Italiji. Osvojili smo dve zlati in dve srebrni medalji.

Zakaj vaš klub nosi ime HIT Nova Gorica ?

Že od začetka nas finančno podpira sponzor HIT Casino Nova Gorica, zato so klub poimenovali HIT Nova Gorica.

Kakšni so tvoji načrti?

Zaradi vse večjih študijskih obveznosti mi zadnje čase že primanjkuje prostega časa za treninge, zato resno razmišljam, da bi trenirala le še kakšno leto.

Bojana, želim ti, da bi lahko trenirala še dlje, saj si zelo uspešna odbojkarica.

Elena Šabec, 8. b



MOJ OČE, SLIKAR

Pogovarjal sem se s svojim očetom Rajkom Kranjcem, slikarjem iz Ilirske Bistrice.



Kdaj si začel slikati?

S slikarstvom se ukvarjam že od svoje rane mladosti, javnosti pa sem se s svojo samostojno razstavo prvič predstavil konec leta 1997.

Koliko razstav si imel doslej?

Do sedaj sem pripravil 20 samostojnih razstav, in to na Bistriškem in Postojnskem. Velikokrat sem sodeloval tudi na raznih skupinskih razstavah.

Kakšne barve uporabljaš?

Največkrat ustvarjam z akrilnimi barvami, včasih pa v olju in tušu.

Odkod izvira ta tvoj dar?

Sem slikar samouk, slikarsko žilico pa sem po vsej verjetnosti podedoval od svojih prednikov. S slikanjem se je ukvarjal že moj ded, to umetnost pa so gojili, kot mi je poznano, tudi nekateri moji sorodniki.

Kje si lahko ogledamo tvoja dela?

Vsi ljubitelji likovne umetnosti so dobrodošli v mojem ateljeju v vasici Mereče, sicer pa imam na Bistriškem dve stalni razstavi: v gostišču Pek v Dolenjah in piceriji Kudra v Vrbovem.

Kaj nam lahko poveš o Likovnem društvu Franceta Pavlovca, ki ga vodiš?

Društvo je zaživelo pred dobrimi štirimi leti. Vsako leto člani pripravimo nekaj razstav na občinskem nivoju in tudi širše.

Zahvaljujem se ti, da si odgovarjal na moja vprašanja.

Hvala tudi tebi.

Jemej Kranjec, 8. a



PESMI Z RIMO IN BREZ NJE PESMI Z RIMO IN BREZ NJE PESMI Z*

Mala miška

Mala miška,
Sapramiška,
v mali luknjici živi,
tam ima že zobke tri.

Vsak večer, ko pade mrak,
mala miška priskaklja
na obisk v vsako hišo,
kjer otroci so doma.

Mali Mihec milo joka,
ker svoj zobek izgubi,
miška pa se veseli,
ker nov zobek spet dobi.

Tin Kovačič, 2. a



Luna

Bela se lunca veselo smehlja,
vedro nas spremlja, na zemljo kuklja.
Ponoči, ko spimo, pokaže nam pot,
saj ona prepleta tisoč usod.

Podnevi pa hitro se skrije v kot
in soncu zapusti nebesni svod.
Saj luna je lepa in pridna gospa,
ponoči nam sveti in kaže nam tla.

To je b'la zgodba o kraljici neba,
tako veličastna je le lunica.
Ponosno se kaže nam pozno v noč,
zjutraj pa utrujena odide proč.

Karmen Dekleva, 2. a

* Pesmi lepljenke in likovne pesmi niso lektorirane.
Avtorice pesmi lepljenk ne želijo biti imenovane.

Zajček

Jaz sem zajček Dudeldajček,
skačem sem, skačem tja, že pri sovi sem doma.
Vzamem jajce, ga dam v koš.

Skočim tja, skočim sem,
že pri črnem kosu sem.
Vzamem jajce, skrijem ga v koš.

Skočim tja, skočim sem,
že pri taščici sem doma.
Vzamem jajce, skrijem ga v koš.

Jaz sem zajček Dudeldajček,
moj koš je poln pisanih jajčkov.
Pa jih je dovolj za Tončka, Tinko in Marinko.

Mikela Ivančič, 2. a



Moj kuža Čopi

Ko sem ga dobila,
sem se ga zelo razveselila.
Črna kepa sredi škatle,
tam le on leži,
ki na ime Čopi prihiči.

Hana Jenko. 3. a

Jutro

Ptički in travice se zbudijo,
sonce je že vsa polja poljubilo
in tudi čmrliji zabrenčali so,
ko jutro je prišlo.

Hana Jenko. 3. a

Čudežna dežela

Gremo v čudežno deželo, tam nam bo lepo.
Palčki, princese in kraljice, vse bo čudežno!
Živali nas bodo spraševale: «Zakaj ne živite tu,
zakaj nismo skupaj tu?»
Gremo v čudežno deželo, tam nam bo lepo.

Vsak dan zabavali se bomo,
vsak dan bo rojstni dan.
Gremo v čudežno deželo, zelo nam bo lepo.
Nikoli ne boste razumeli, kako je vse to čudežno.
Kako je vse tam čudežno, kako nam bo tam lepo.

Hana Jenko. 3. a

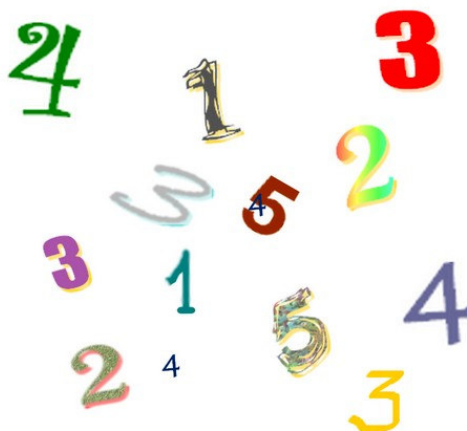


Ocenjevanje

Ocenjevanje je bilo,
vsi zaspani smo bili,
nazadnje vprašani smo vsi bili.

Vsi prestrašeni smo bili,
kakšne bodo naše ocene.
Naše roke so bile vse prepotene.
Učiteljica zadovoljna je bila zelo.
Vse lepo, prav lepo je bilo.

Patrik, Jana in Ana, 3. a



Mačja himna

Žive naj mačke potepuške,
da lahko preganjajo kučke!
Nekatere so zlobne, druge dobre,
a vendar vse se bojijo kobre!

Muce rade jejo miši,
zato imejte jih v hiši!
Muce žure imajo,
da se z miškami poigrajo.

Aleks Malečkar, 5. a

Žaba



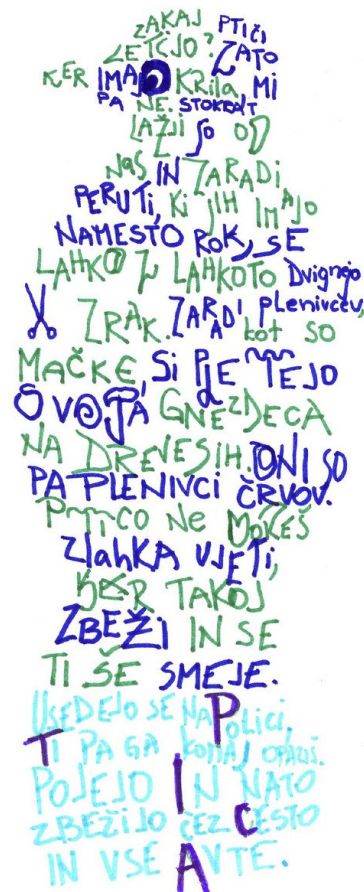
Jaša Belušič, 5. a

Ptica

O ptica prekrasna,
ki po nebu letiš,
o ptica prekrasna,
ki vsako jutro žvrgoliš.

Zjutraj me zbujaš,
čez dan veseliš,
zvečer s svojim petjem
lahko noč zaželiš.

Valentina Petemelj, 5. c



Ilirjana Kuliqi, 5. a

Knjiga

Knjiga miga kot figa,
pa mene še vedno ne briga.
Knjiga skočila je na polico,
joj, kako prestrašila je mačko Mico.

Knjiga skače sem ter tja.
O, kako je to mogoče,
saj je že zdavnaj v pokoj šla?
Zdaj samo še prah pobira,
sem ter tja se včasih ozira.

Učenec kdaj iz nje prebira take stavke,
da mu spanje ne da mira.
Zvečer v steni škripa,
joj, kako nemiren je učenec Miha.

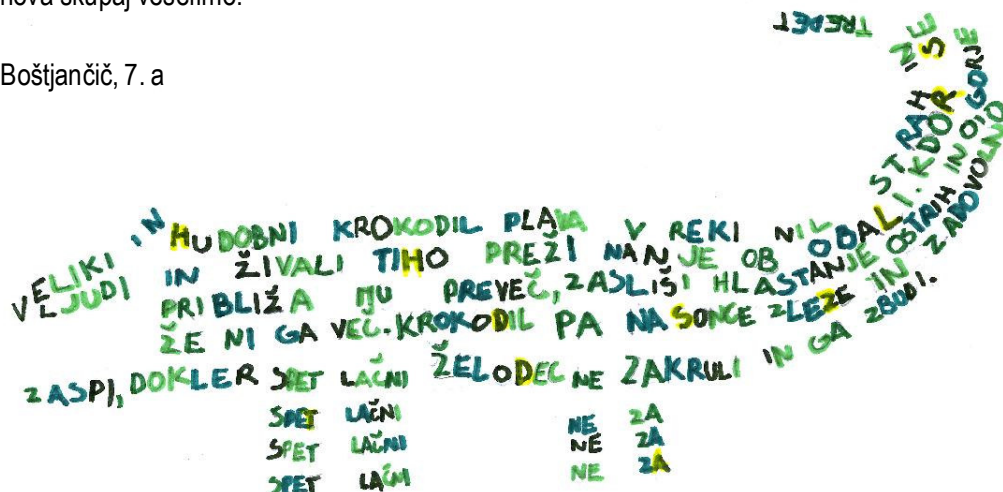


Veronika Dovgan, 5. c

Stari in mladi

Stari in mladi,
vsi se imamo radi.
Včasih se jezimo,
ker vsega ne zdržimo.
A sčasoma vse pozabimo
in se znova skupaj veselimo.

Špela Boštjančič, 7. a



Jan Možina, 5. a

Očala

Očala pripomoček so za vid,
lahko so vseh oblik.
Kvadratna, okrogla ali
drugih oblik.

Natakneš si jih gor na nos,
za uho daš si žice kos.
Pogledaš skozi leči dve,
vid zbistri ti slike vse.

Toplo, mrzlo, notri, ven,
leča zarosi se ti za tren.
Kot da plus in minus nista prav,
gledaš kakor pisan pav.

Ko zvečer odhajaš spat,
čuva jih nočni škrat.
Zanimivo, ko zapreš oči,
sen ti sliko brez očal zbistri.

Žiga Turk, 5. c

Zakleti grad

V gozdu tihotnem grad je zaklet,
v njem spi princeska mnogo let,
tisoč krat tisoč že dni.

Z njo ves njen grad
legel je spat,
jutro ga nič več ne prebudi.

V rosi jutranji vitez mlad
s konjem prijezd i prav pred grad,
težke zapahe zdrobi.
Ker ga do deklice vodi srce,
da ji poljub na speče oči.

Zdrami princeska se takrat,
zdrami se z njo ves stari grad.
V svatovske sreče živ žav
vitez se z njo poroči,
kot je lepo in prav.

Andrej Maljavac, 5. b



O šoli

Počitnic že je konec:
pomisliš na šolo,
oh, poln je je lonec.

Čakajo te testi, spisi,
pri naravoslovju risi
in pri matematiki obrisi.

A ko spomniš se
na vse prijatelje,
se šola spremeni v rožice.

Pa še tista simpatija,
ki glavo ti razbija!
Tokrat šola zate je evforija.

Veselo torbo na rame
in še poljub od mame.
Odideš v učni svet
simpatij, računov in besed.

Helena Grbec, 7. b



Šola

Šola, šola, šola ...
V njej se podimo in lovimo,
med odmori hitimo,
da k pouku in malici ne zamudimo.
Pri pouku smo veseli in žalostni,
saj ocene so od ena do pet.
Naši učitelji za nas skrbijo
in nas s potrebnim znanjem nagradijo.
Ko pa zazvoni zvonec,
šole je spet konec.

Arlinda Kuliqi, 9. b



Song o ljubezni do živali

Ljubezen do živali je bolezen,
ki se ti v srce naseli,
in ko se žival izgubi,
se ti srce para
in si kot stara omara,
ki v kotu stoji.

Maja Jenko, 7. b

Kaj vse imam rada?

Rada imam muce,
rada imam pse,
vse živali seveda,
to naj se ve.

Rada imam marjetke,
vse prelepe cvetke,
ki tako cvetijo iz dneva v dan,
da počasi postaneš zaspan.

Rada imam tudi pico in odejo,
rada imam skoraj vse,
ki na tem svetu žive.

Helena Grbec, 7. b

Kaj je ljubezen?

Zakaj smo na svetu? Se radi imamo?
To včasih sprašujem se kar za zabavo.

Vsi radi imamo svoj rodni kraj,
saj za vse nas najlepši je raj.

Mamo, očeta objemamo vsak dan,
brate in sestre, vse prijatelje zveste.

In kaj je še vredno ljubezni?

Svobodne živali v naravi,
cvetoče rože, ki rastejo v travi,
visoke gore nad nami
in morske globine v daljavi.

Vse to so lepote,
ki ljubimo jih,
zato pohitimo,
da ohranimo jih.

Anja Hrvatín, 7. b

kons

Ljubezen

Ljubezni pravijo bolezen;
ko zagrabi te, te ne izpusti,
v kremplje svoje te dobi.

Vse okrog tebe je lepo,
punce se ti nasmihajo
in te zapeljivo gledajo.

Srce poskoči ti takoj
in zdi se ti, da ves svet je tvoj.
Objel bi ga, če bi lahko,
ter zavriskal v širo no bo.

Vse grdo, lepo se zdi
kot roža, ki na travniku cveti.

Jan Gombač, 7. b

razgrajski. **Pridni**, ljubizni in ubogljivi. **Mahni** in veliki, **Prepeški** in **Junski**.

pametni ter neumni. **Enako stari**

Ljubezen

Ljubezen je kakor ringa raja,
včasih prihaja, včasih odhaja.

Vse se v krogu vrti,
zdaj je tu in zdaj je ni.

Ko si zaljubljen, se ti vse neskončno zdi
in ne veš, če si res še zmerom ti;
si kot v sanjah, ki jim konca ni.

Ampak pride dan, pride noč
in ljubezen gre proč.

Spet si na začetku poti,
ko spet osamljen si.

In spet misliš na dan,
ko srečal ljubezen bi
za vse neskončne dni.

Simona Urh, 7. b

Povedati ne znam

Ljubezen ni šopek prelepih besed,
tu srce ljubeče pusti svojo sled.

Kako naj povem ti,
da rada te imam?
Ko k tebi se sklonim,
okamenim in onemim.

Molče te gledam,
te ljubim močno,
toplote te sreče
ne odtehta zlato.

In ko daleč proč si,
prav vse me boli,
srce to nemirno
le tebe želi.

Kako naj povem ti,
da rada te imam?

Nina Bratovič, 7. b

KONS: 9

Osnovna šola...

8 let, 9-let

Paralelka. Enako

$a=18$

$b=18$

učenje...**Paranje** živcev,**učitelji**.

Veseliti se...**razgrajanje**...Radost

Prepir-REDKOST

Zadnje leto

Zadnji Pogled?

Kam naprej? *Skupaj!*

Vseeno **Lep** spomin

Konec...življenje

Ljubezen

To je ljubezen,
ko se izgubiš od šole do doma.

Mobitel je vedno prazen,
uspeh v šoli je porazen.

To je ljubezen,
ko si pijan, čeprav si trezen.

Andrej Prelog, 7. b



DRŽAVE SVETA

PROBLEM: RAZLIKE IZ SVETA

SVETOVNA **Nesreča** IN Katastrofa

VELIKO ŠTEVILO prekrškov

MANJKAJOČE POKLIC

po svetu (ne)spregledano VPRAŠANJE

»Bojim se, **Panika**«

GLASOVI NA POMOČ!!!

Čas za **BOLJŠE** življenje

DOBRO voljo

Verjeti O VANITVI

Iščejo življenjske REŠITVE

Rešujte! LJUDSTVA SVETA

Nihče NI **nikoli** OSAMLJEN

Dobra misel nas združuje

PREHITRO KONČANO ŽIVLJENJE
 POGLED NA SVET.
 RAZNOLIKOST.
 BARVITOST.
 kolački, ki jih želiš.
 Navodilo.
 NOVA SPOZNANJA.
 NAVODILO.
 NAVODILO.
OPOZORILO!
 SANJSKOST NE OBSTAJA.
 BREZ MASKE
 Napake
rad bi bil
 prepri
HUDA
LETA
 Strah
 madeži.
 Prave, NAPAČNE ODLOČITVE.
 NEURESNIČLJIVA želja
PADAJO
GLAVE



Sanje so večne
 SO DRUGI več Vredni ?
SPOMIN NA LEPE DNI...
 noč
 BEG OD ŽIVLJENJA.
 Konec

ČAS GRE NAPREJ...
 ŽALOST LJUBLJENIH.
 NAPAČA!
 NI POTI NAZAJ...
 ČAS SE NE USTAVLJA...
 ZATO:
 ŽELJE!
 UPANJE!



Še več pesmi o ljubezni ...

Vem, da narobe sem storila,
ko sem svoje srce ti podarila.
Zdaj pa samo jem in spim,
tvojih oči si videti želim.

Ne vem, kaj se mi zgodilo je,
popolnoma si začaral me.
Le nate mislim vsak dan,
ko te zagledam, si kot iz sanj.

Nensi Frank, 9. b

Ko zaljubljen si,
ves svet se okrog
tebe vrti.

Srce razbija ti,
oči pa zažarijo
kot morje ob
polni luni.

Od sreče poletel bi,
za sabo pustil vse sledi,
na jasnem nebu
še zapisal bi,
da zaljubljen si!

Sandra Krebelj, 9. a



Prava ljubezen je tista,
ki je skrita v globini srca;
kot nevidna mreža objame obraz,
komaj vidna spremeni mu izraz.

Je nežna in mima,
vedno obzima,
nikoli minljiva
in vedno je živa.

Hatide Selimi, 9. b

Brezpogojno sem ti verjel,
tvojih pogledov sem si želel;
ti si me čisto prevzela,
saj bila si vse, za kar sem živel.
A tebi vse pomembnejše od mene je bilo,
velikokrat se je zjokalo oko.
Srce moje ti je odpustilo,
ker je verjelo, da se vse bo uredilo,
a se vedno balo je, da te bo izgubilo.

Jan Božič, 9. a



Prva ljubezen

Kratka je ljubezen,
ki jo imaš, ko nisi trezen.
Če jo imaš le na daljavo,
ne veš, ali si sploh s pravo.

Ljubezni imaš lahko dve,
potem je bolje, da druga tega ne izve.
Ampak to ljubezen ni,
saj v njej prostora ni za tri.

A le enkrat v življenju
zgodí se ti to,
da pravo ljubezen zagleda oko.
Če ona še tebe,
mogoče kaj bo.

Aljaž Rolih, 9. a



BESEDNA IGRIVOST BESEDNA IGRIVOST BESEDNA IGRIVOST

Uganki

Velik vrat in dolge noge,
majhni rogovi in ušesa.
Kdo je listje z drevesa?
(afariž)

Vse se nauči,
najraje govori.
Rada ponavlja in
norčije uganja.
(agipap)

Hana Jenko, 3. a



Petka je tudi 5ka

5ra in Mil1 sta moji največji prijateljici. Stanujeta v isti ulici.
Vsak 5ek gremo k 5rini stari mami. Velikokrat se nam pridružita še mali Klemen in njegova ses3ca Katja. Ponavadi ostanemo do nedelje dopoldan.
Ob sobotah zjutraj nas pokliče s3na Roza iz sosednje hiše. Povabi nas na zajtrk. Postreže nam z li3 domačega čaja, svežimi jajci in kruhom. Ker se radi smejemo, nam pravi, da smo smešna 5erica.
Najbolj smešen ji je Klemen, ko pade s 3cikla. Preden se poslovimo, ji moramo obvezno za5i njeno najljubšo pesem Ju3 bo en lep večer. Zelo ji je všeč tudi pesem Oj 3glav, moj dom. Teta Roza si vedno želi povz5i se na 3glav. Ko sliši, da je komu uspelo osvojiti najvišji slovenski vrh, postane prav na5a.
Lanske novoletne praznike sta s3na Roza in 5rina stara mama preživel v mestu. Najbolj jima je bila všeč naša vi3na in velika jelka v ulici 5ih brigad.
Ob slovesu je rekla 5rina stara mama, da se ji je o2lil velik kamen od srca, ko sta zvedeli, da se vračata domov.

Katarina Penko, 5. c



Peter pa preste

Peter peče preste po petdeset par. Pa pride policaj pa prepove peči preste po petdeset par.
Pa Peter peče preste po petindvajset par, pa pride policaj pa prepove peči preste po petindvajset par.
Pa Peter peče preste po pet par, pa pride policaj pa prepove peči preste po pet par. Pa Peter peče preste pred policajevo prikolico, pa pride policaj pa prepove peči preste pred policajevo prikolico. Peter preneha peči pa prime postrv pa postrv poje.

Veronika Dovgan, 5. c



Andrej Koprej in nosi

Nosi se vozijo s krosi,
na njih so bosí.

Andrej Koprej jih prekosi,
saj nosi so bosí,
on pa modre čevlje nosi.



Andrej Koprej se ustavi,
saj motor se mu pokvari
in do cilja poskusi priteči po travi.

Ko teče do cilja,
ga prehití Cecilja.
Tudi njej se motor pokvari,
a ona obleži v travi.



Ko jo Andrej spet prehití,
se cilja veseli,
in ciljno črto preskoči.
Njegovi ženi Cecilji
se prav nič dobro ne godi,
saj se po meji kotali.



Alen Firm, 5. c

Zvonec

Zvonec je din-don, din-don.
Zvonec je bimbam-bimbom.
Zvonec je drin-drin, drin-dron.

Zvonec je bron!

Zvonec je jutranja M.

Zvonec je debel v petek.

Zvonec sivi iz dneva v dan.

Zvonec je, kdu je pršu?

Zvonec je tilu.

Zvonec je pientel!

Zvonec je keonec.



Albin Škrab, 5. c

ZGODBE ZGODBE ZGODBICE ZGODBE ZGODBE ZGODBICE ZGO



Moja mala sestrična Naja

Nekega aprilskega dne, pred dvema letoma, je na svet prijkala drobna deklica, ki so jo poimenovali Naja. Ona je moja sestrična. Ima čisto bele laske, spete v dva nagajiva čopka. V njenih modrih očeh se lesketa nagajivost. Zelo rada pokaže jezik in je prava mala tečnoba, vendar jo imamo vseeno vsi zelo radi. Tudi ona ima rada mene, saj mi vedno rada zleze v naročje. Naja ima rada igrače. Najbolj uživa, ko so razmetane po celi hiši. Potem se spotakne in pade. Nato spet joka. In tako je vsak dan. Ta mesec bo imela tri leta. Zelo se veseli, da bo spet pihala svečke, s prsti lizala torto in odpirala darila.

Petra Dolgan, 2. a

Zvite račke

Nekoč je živela raca, ki je znesla osem jajc. Čez dva tedna se je izvalilo osem račk. Tam v bližini je živel zviti maček. Rad je opazoval mamo raco in otročičke račke. Nekega dne pa jih je napadel. Vsi so bežali, potem pa se je raca nečesa spomnila. »Vsi v vodo!« je zaklicala. Cela družina je skočila v vodo, za njimi pa tudi maček. Toda raca in račke so znali plavati in so tudi zaplaval, maček pa je utonil.

Hana Jenko. 3. a

Zlatnik

Nekoč sta živeli dve kokoši. Ena je bila bela in druga rjava. Bili sta prijateljici in sta si delili hrano. Ko je kmet kokošim potresel zmja, je bela kokoš takoj zaklicala rjavi: »Glej, hrana, greva jest!« Rjava kokoška je takoj pritekla. »Dvajset zrn je,« je rekla. »In dvajset deljeno dve je deset.« Kokoški sta si hrano pravično razdelili. Vsaka je dobila deset zm. Najedli sta se in odšli spat. Drugi dan je bil lep in sončen. Petelin je zakikirikal in kokoški sta se zbudili. Šli sta ven in čakali na kmeta. »Danes je nedelja in ob nedeljah je hrana boljša,« je rekla rjava kokoška. Kar naenkrat je prišla miška in sporočila novico: »Danes je kmet bolan. Poslušala sem

ženo in rekla je, da rabi zdravilo. Saj vesta, tisto zdravilo, narejeno iz kopriv.« »Ja, kaj pa naj narediva?« je vprašala bela kokoš. »Morata prinesiti zdravilo,« je odgovorila miška. »Zakaj?« je spet vprašala bela kokoš. »Če ne, ne bo hrane,« je rekla miška. Kokoški sta se pogledali. »Ja!« je rekla miška. Kokoški sta začeli iskati koprive. Rjava kokoška je iskala ob hiši, kjer je našla zlatnik. »Kaj pa je to?« je povprašala rjava kokoška. »No, to je zlatnik. Ravno njega rabiš,« je rekla miška. Miška je še razložila kokoškama, kaj je zlatnik. Ko sta kokoški izvedeli za zlatnik, sta se z miško na skrivaj splazili do trga, kjer je stara gospa prodajala zdravila.

»Daj mi zlatnik,« je rekla miška rjavi kokoški. »Mik,mik,« je miška mikala proti gospe. »Lahko dobim zdravilo, narejeno iz kopriv?« »Denar rabim,« je rekla gospa. Miška ji je pomolila zlatnik. »To je pa čisto nekaj drugega. Izvoli zdravilo,« je rekla gospa. Miška je pritekla z zdravilom. Stekle so na kmetijo. Miška je prišla zdravilo in ga odnesla stari ženi. Žena se je začudila, vzela zdravilo in ga dala kmetu. Miška je razložila ženi, da sta ji pomagali kokoški. Žena je bila vesela in kokoškama dala hrane na pretek. Kmet je ozdravel in kokoški nista bili nikoli več lačni.

Hana Jenko. 3. a



Osel in krava

Na travniku sta se srečala osel in krava. Krava je oslu naročila, naj ji gre po seno, ker je lačna. Osel je to storil. Nekega dne jo je osel prosil za uslugo. Ker je bila krava sita, se ni niti zmenila zanj. Proti večeru je krava postala lačna in osla poslala po seno. Osel jo je zavrnil: »Kar sama pojdi ponj!« Osel gre samo enkrat na led.

Matjaž Tomšič, 7. a



Osel in lisica

Bila je huda zima, tako huda, da je celo reka zamrznila. Osel je bil lačen, saj si ni pripravil ozimnice. Na drugem bregu je imela lisica v svojem brlogu obilo raznovrstne hrane: korenje, solato, špinačo, meso vseh vrst, mleko, mlečne izdelke ...

Bilo ji je dolgčas, zato se je hotela ponorčevati iz osla. Rekla mu je: »Dragi prijateljček, vidim, da si sestradan. Imam presenečanje zate. Pogledaj!« In pokazala mu je najlepši korenček iz svojega brloga. Osel je planil na zaledenelo reko, da bi prišel na drugi breg. Na ledu mu je zelo drselo in ni mogel priti ne na levi ne na desni breg. Spoznal, da ga je lisica prevarala. Na ledeni ploskvi je ostal, dokler se led ni stalil. Padel je v vodo in splaval na drugi breg.

Čez nekaj let je lisica spet poskušala osla ukaniti z isto zvijačo. A osel se ni dal.

Rekel je samo: »Mogoče smo osli res neumni, a na led gremo samo enkrat.«

Od tod pregovor: Osel gre samo enkrat na led.

Sandra Palcich in Polona Ivančič, 7. a



Zakaj je morje slano

Nekoč je živel bogataš. Živel je lepo. Nekega dne se je odločil, da bo z jadnico obplul svet. Jadranje ga je precej izčrpalo. Svojim slugam je naročil pripraviti veliko porcijo testenin z omako iz morskih sadežev ter posodo soli. Ko je jedel, jih je zajela močna nevihta. Njegovi momarji in slugi so se z njo borili, a bila je premočna. Ladja je potonila in vsa posadka vključno z bogatašem je utonila. Seveda je potonila tudi sol. Ko je posoda z soljo prišla do dna, se je sol stopila, toda posoda se ni spraznila, bila je polna. Od takrat je morje slano.

Gregor Šajn, 7. a

Zvezda mi je prišepnila

Ne verjamem v čudeže. No, vsaj nisem. Do tistega večera. Stala sem na balkonu, zrla v daljavo in obhajala me je tisoč in ena misel. Stmela sem in kot po navadi sanjarila. Nenadoma sem zaslišala: »Deklica, zakaj si žalostna?« Prestrašila sem se, saj sem bila prepričana, da sem sama, se ozrla, vendar videla nisem nikogar. »Kdo si?« sem vprašala s tresočim se glasom, saj sem mislila, da si samo domišljam. »Poglej gor,« mi je odgovoril glas. Pogledala sem v zvezdnato nebo, a nisem videla nikogar, saj tudi nisem pričakovala, da bi videla koga. Nasmehnila sem se sama sebi in kar brez razmišljanja zaklicala: »Kje si?« Takoj sem zaslišala: »Tukaj, na nebu. Vame gledaš.« Čudno sem pogledala, saj sem se šele v tistem trenutku zavedela, da se pogovarjam z zvezdo. Pa ne s tisto, slavno zvezdo, ampak tisto, ki sije na nebu. »Ne razumem,« sem preplašeno zašepetala. »Česa?« se je nasmehnila zvezda in njen smeh je kakor zvonček odmeval v noči. »Kako? Govoriš? Saj zvezde ne morete ... Ali pač?« »Lahko. Ampak le, ko se nam približa konec.« »Konec?« »Rada bi ti povedala svojo zgodbo,« je nadaljevala zvezda. »O tem, kako sem izgubila mesto na nebu. Bila sem tvoja varuhinja. Vidiš, vsaka zvezda ima svojega varovanca. Tista, o človeku, rojenem pod srečno zvezdo, niti ni tako bosa. Ampak, vmiva se k zgodbi. Ostale zvezde me niso nikoli marale, saj me je gospodarica Luna vedno hvalila. Bila sem njena ljubljenska, zato so bile zelo ljubosumne. Skovale so zloben načrt in proti meni naščuvale Luno. Posledica tega je, da moram zdaj obledeti.« Zvezdica je žalostno utihnila. »Pa saj ti ni treba. Zbeži, nebo je veliko. Luna te ne bo opazila,« sem ji svetovala. »Ne smem. Moram obledeti, takšen je zakon neba.« Pogledala sem zvezdo in opazila, da počasi blede in se oddaljuje. »Počakaj!« sem zaklicala. »Ne morem,« je odvmila. »Moj čas je potekel. Ne pozabi name.« Po licu mi je spolzela solza. »Ne bom, nikoli ne bom pozabila nate, obljubim,« sem tiho šepnila v noč, zvezda pa je izginila.

Učenka, 9. a



LITERARNI NATEČAJI LITERARNI NATEČAJI LITERARNI NATEČAJ



Vsako leto na šolo dobimo kar nekaj povabil za sodelovanje naših učenk in učencev na literarnih razpisih. Nekateri med vami veliko pišete in na takih natečajih radi sodelujete.

Na literarnem natečaju o domoljubju, ki ga je jeseni 2006 razpisal Generalštab Slovenske vojske so sodelovale štiri učenke: Tjaša Počkaj in Petra Ivana Reberc iz 7. a, Katja Dimic iz 9. a in Maja Čekada iz 9. b razreda. Vse so bile nagrajene.

Spomini mojega očeta

Očka pravi mi:

»Tjaša, poslušaj me ti.
Ko jaz v vojski še nisem bil,
po plesih sem hodil
in punce lovil.

Potem sem vojak postal
in kmalu sem puško v roki držal,
za svojo domovino sem se bojeval.

Res davno bilo je to,
petnajst let že mimo je šlo,
ostalo spominov je sto.

Puško sem v roki držal,
a uporabiti jo sem se bal.
Ko pogum sem zbral,
petelina v tek sem pognal.

Pravi vojak sem postal,
pomagal Sloveniji svobodo sem dati,
kot mnogi moji domovinski brati.

Smo za Slovenijo se borili
in si zmago pridobili.
Zdaj svobodno vsi živimo,
vsakega se dne veselimo.

Petnajst let je od takrat minilo,
mnogo lepega se je zgodilo.
Slovenija diha in živi,
se novih državljanov veseli.

Slovenija naša mati je,
zasluži si spoštovanje vse.
Naj še dolgo živi,
Slovenija smo mi vsi!»

Tjaša Počkaj, 7. a

Samostojna Slovenija

Za Slovenijo bil je prelom,
sicer počasen je bil vzpon,
s trdom in vztrajnostjo dosežen,
a dosežek je in bo več.

Slovenija neodvisna je sedaj,
samo slovenske so okoli nas planjave.
Do kdaj?
Naše vedno bodo te in triglavske višave!

Kako je prišlo do tega?
Slovenci smo plebiscit imeli,
vsi smo se jasnega izida veselili.

Prednikov naših tisočletne želje ...
Če bi Slovenijo videli danes,
kako obilno bilo bi veselje!
Nihče ne bi več utonil v večni spanec.

In zdaj – naša petnajstletnica
– naša okrogla obletnica!

Zdaj že vsi v Sloveniji vemo,
kje naša glavna je korenina.
Vsi lahko ponosno rečemo:
»Slovenija, tvoji smo!«

Petra Ivana Reberc, 7. a

Domovina, še na mnoga leta!

Domovina, še na mnoga leta
ti želimo iz srca,
da bila bi nam za večno
vzor in radost za vse nas!

Leto 1991 se je pisalo,
ko so odločili se:
»Svojo hočemo državo,
nočemo Balkana več!«

Težki boji so bili.
Strah, trepet v očeh ljudi,
ki za mejo so se borili,
da bi končno se odcepili,
svojo državo ustanovili.

V rano jutro so se zbudili,
se zbrali in dogovorili,
sovražnika čez mejo spodili,
novo državo ustanovili,
ji predsednika izvolili.

Grb, zastavo so si pridobili,
se s himno svetu predstavili,
denarno valuto spremenili,
tolar za plačilo so dobili.

Tako petnajst že let živimo,
mnogo tega si še želimo,
a naj sliši se na glas:
»Domovina, vodi nas!«

Torej, domovina, še na mnoga leta
ti želimo iz srca,
da bila bi nam za večno
vzor in radost za vse nas!

Katja Dimic, 9. a



Spomini moje mame na osamosvojitve

Bilo je leta 1991. Pouk se je ravno končal, otroci in njihovi starši so se veselili počitnic, toda veselje in radost so kmalu zamenjali solze in strah v očeh prebivalcev naše domovine.

Topel junijski večer je bil idealen za razglasitev nove države. Velika proslava in slovesnost pred skupščino, ogromna množica ljudi, ki se je udeležila prireditve, slovenske zastave so plapolale po vsej Sloveniji. Bilo je najbrž prelepo, da bi dolgo časa trajalo.

Noč se je prevesila v jutro, na naše ceste pa so iz vojašnic pridrveli tanki nekdanje jugoslovanske vojske. Tudi v Ilirski Bistrici je bilo tako. Iz »trnovske« vojašnice so se odpeljali proti Podgradu in naprej do slovensko-italijanske meje. Nekateri pogumni Bistričani so jih poskušali zaustaviti, vendar so bili stroji močnejši. Ljudje niso mogli verjeti, da so lahko naši nekdanji državljani postali sedaj naši največji sovražniki.

Začeli so se boji. Veliko mladih vojakov sploh ni vedelo, zakaj se borijo. Mnogi starši so hoteli, da bi se njihovi otroci, vojaki, vrnili domov, toda to ni bilo mogoče. Vojaško vodstvo jih je poslalo na vse državne meje. Prelilo se je mnogo krvi in umrli so številni ljudje. Trenutke miru je včasih zmotilo tuljenje siren, ki so napovedovale zračne napade. Letalske enote jugoslovanske vojske so med drugim bombardirale tudi letališče na Bmiku. Vojna za osamosvojitve, ki je trajala samo nekaj dni, je pri mnogih ljudeh pustila neprijetne in žalostne spomine, saj je bilo povzročeno veliko škode. Toda, ker po vsakem dežju posije sonce, so se za Slovenijo ti težki dnevi kmalu končali in tudi zadnji vojak nekdanje skupne vojske je zapustil slovensko ozemlje.

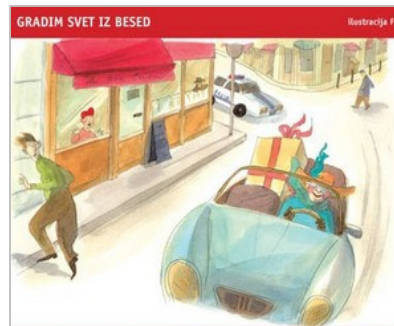
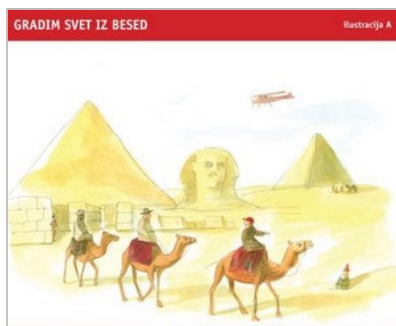
Mami mi večkrat pripoveduje, kako je ona doživela osamosvojitve Slovenije. Med strahom in trepetom se je našel tudi kakšen zabaven trenutek. Medtem ko se je večina ljudi zadrževala doma, je ona s prijatelji odšla na Hrvaško in tam pogumno premišljevala, kako naj se v me domov. Njej in prijateljem je to tudi brez večjih zapletov uspelo, saj takrat v Jelšanah še ni bilo nobene državne meje. Tudi tuljenja sirene, ki je svarila pred zračnim napadom, ni slišala. Pa moja mama ni gluha, vendar se je ponoči preveč zabavala. Dan, ko je v Ilirski Bistrici tulila sirena, je enostavno prespala. Še danes se velikokrat pošali, kako veliko srečo je imela, ker se na srečo takrat ni zgodilo nič hudega.

Tako se osamosvojitve Slovenije spominja moja mama. Slovenija je postala samostojna in mednarodno priznana država. V njej se je poročila in rodila dva otroka. Zanju upa, da bosta svojim otrokom lahko pripovedovala samo svetle in lepe spomine.

Katja Dimic, 9. a



Založba Rokus je razpisala literarni natečaj Gradim svet iz besed. Sodelujoči so morali napisati zgodbo na podlagi devetih risb, ki so jih lahko poljubno razporedili. Nastalo je nekaj lepih pripovedi.



Sanje Roka Usa

Ilustracija B

Rok Us prejme pismo od babice in dedka. Vabita ga, naj del poletnih počitnic preživi pri njiju. »To bodo najbolj nore počitnice!« vzklikne Rok, ko pomisli, kaj vse bosta lahko počela z dedkom. Steče do mame in ji pod nos pomoli pismo: »Ali lahko grem? Ali lahko grem?« »No, kar začniva pakirati,« reče mama, saj ve, da nima smisla nasprotovati. »Jupi!« vzklikne Rok in steče v svojo sobo. Z mamo pripravita potovalko in nanjo nalepita etiketo z Rokovim imenom in priimkom. Rok želi odpotovati še istega dne.

Ilustracija E

Čez kako uro je že na železniški postaji. Z vozno karto v roki steče na peron. Ravno ko se vkrca na vlak, ta odpelje. »Imaš pa srečo, mladenič. Uspelo ti je,« zasliši glas tik za sabo. Presenečeno poskoči in se sunkovito obrne. Za njim stoji mož srednjih let v modri uniformi z zlatimi našitki. »O da, res,« zmedeno reče Rok. »Poišči si sedež,« svetuje sprevodnik in mu preščiپne karto. Rok se sprehodi po vlaku. »Joj, skoraj vse je polno!« Končno pa le najde prazen prostor poleg okna. Na naslednji postaji izstopi veliko potnikov. Rok občuduje pokrajino, ko k njemu pristopi starejša ženica in vpraša: »Ali je prosto?« »Kar izvolite,« je prijazen. Vedno je bil spoštljiv do starejših. »Moje ime je Mica, doma mi pa rečejo kar Micka,« se predstavi ženica. »Jaz pa sem Rok, Rok Us. Kam ste pa namenjeni, če smem vprašati?« »Odhajam h hčeri popaziti njene male navihance. Ti pa greš verjetno na počitnice, kajne?« »Res je. Grem k babici in dedku,« pritrdi. Tako celo pot kramljata in skoraj ne opazita, da je vlak že na Rokovi končni postaji. »Prispel sem. Lepo vas je bilo spoznati,« se poslovijo Rok. Izstopi iz vlaka ter pogleda na uro. »Imam še nekaj časa, da stopim do slaščičarne.« Ko prispe na mestni trg, vstopi v lokal s slaščicami in se odpravi h krofom.

Ilustracija F

Tedaj se zasliši predirljiv zvok policijske sirene. Rok pohiti do okna. Po cesti s presenetljivo hitrostjo švigne športni avtomobil, takoj za njim pa prvi policijsko vozilo. Rok presenečen ugotovi, da prvi avto vozi nihče drug kot njegova lastna babica. Plane iz slaščičarne: »Babi, ustavi!« Babica ga seveda ne sliši, vendar mora zaradi dostavnega vozila na cestišču ustaviti. Naglo zavre tudi policijski avto za njo. Iz njega skoči policist, ki strogo reče: »Gospa, to je bil grob prekršek! Izročite mi dokumente. Morate z mano na policijsko postajo.« »Ampak,« začne ugovarjati Rok, »saj babi ponavadi upošteva vse prometne predpise!« Policist ga samo pisano pogleda. »To je verjetno njen prvi prekršek,« jo še naprej brani Rok. »Gospod policist, kar trdi moj vnuk, drži. Tako sem se bala, da bom zamudila prihod vlaka, zato sem pritisnila na plin,« se končno oglasi tudi babica. »Gospa, bom preveril, kakšna voznica ste,« reče policist in stopi do svojega vozila ter komunicira s policijsko postajo. Vrne se in z bolj pomirljivim glasom pravi: »Naj vam bo. Samo tokrat vam oprostim.« Ko policist odpelje, se tudi radovedneži, ki se jih medtem nabere kar nekaj, porazgubijo. »To je šlo pa za las. Še sreča, da je poleg mene tak retorik,« se pošali babica. »Ne pretiravaj, babi,« ji odvrne Rok. »Raje se odpraviva domov. Pa zdaj vozi normalno.«

Ilustracija H

Med vožnjo se pozanima: »Kje pa je dedi?« »Doma. Zdaj greva ponj, potem pa na tvojo priljubljeno tortico. Saj nisi mogel mimo slaščičarne, kajne?« pomežikne babica. »Hura!« vzklikne Rok. Ko se dedek in Rok vidita, si skočita v objem. V slaščicarni babica reče: »Jaz bom le mineralno vodo, saj sem na dieti.« Rok in dedek hkrati zavijeta z očmi. Ko pospravita vsak dva kosa torte, se odpravijo domov.

Ilustracija G

Kmalu se začne Rok pritoževati, da ga boli trebuh. Babica mu svetuje: »Ulezi se na kavč. Skuhala ti bom kamilice.« Dedek mu prinese termofor s toplo vodo in se usede poleg njega. »Dedi, ali veš, kje so kamilice?« vpraša babica. »V kredenci, na spodnji polici. Skuhaj jih malo več, kajti tudi mene nekaj zviija,« potoži dedek. »To je nekaj čudnega. Kaj pa vama je škodilo?« naglas premišljuje babica. »Torta!« sta v en glas vzkliknili dedek in Rok. Stanje se jima naglo slabša. »Hitro na urgenco!« vzklikne babica. Zdravnik ni prav nič začuden. V bolnici so pregledali že nekaj bolnikov z enakimi težavami. Vsi so si privoščili torto v mestni slaščičarni. »Kar zadržali vaju bomo!« zaključi zdravnik. Takoj jima dodelijo postelji. V njuni sobi že leži nek moški. Dedek si izposodi njegov časopis. »Poglej, kaj piše: jutri bodo odprli razstavo palčkov.« »Oprosti, dedi, pozneje mi boš pokazal. Zdaj bom malce zadremal,« mu odvrne.

Ilustracija C

Z dedkom se znajdetata v prostoru, kjer so razstavljeni kipi palčkov različnih velikosti. Medtem ko si jih ogledujeta, Rok opazi moškega z rumenim klobukom in v dežnem plašču, ki se nenavadno giblje po razstavišču. Njemu podobne moške s klobuki, potisnjenimi globoko na čelo, je pogosto videval v filmih o kriminalcih. »Le kaj ta počne tu?« se sprašuje. Medtem dedek zagleda svojega bivšega sodelavca, ki izposoja balon za panoramski ogled mesta. Dedek se navduši in hoče Roka razveseliti z vožnjo. »Toda dedi, ali znaš upravljati balon?« »Ne skrbi, že večkrat sem letel« odvrne dedek. Rok za to sliši prvič. Strah ga je, toda dedek deluje, kot da ve, kaj govori.

Ilustracija D

Že sta v balonu. Dedek ga odveže in odvrže nekaj balasta. Roku pokaže, kako se balon upravlja. »Poglej, ta ročica poveča plin, da se balon dvigne. Potegni jo, da bova višje.« Rok potegne ročico: »Pa saj sploh ni tako težko!« »Ravnatelj muzeja, moj stari znanec, me je prosil, če bi ob tej priliki raztrosila letake o razstavi,« reče dedek in že pomoli Roku pod nos kup listov. »To je višinomer. Zdaj sva na višini 500 metrov. Dovolj sva visoko, da lahko raztrosiva letake,« meni dedek. Kmalu vsi v mestu vedo, kaj razstavljajo v muzeju. Nenadoma ju prestraši čuden zvok. Zgroženo opazita, da se jima naglo približuje rdeči helikopter. Balon se močno zamaje. Roku srce pade v hlače, dedek pa hitro ukrepa. Roku se zdi, da helikopter upravlja nekdo, oblečen kot sumljiva oseba na razstavi. »Ali naju ta tip morda zasleduje?« posumi Rok. »Kako to misliš?« vpraša dedek. Rok mu hiti pojasnjevati. Dedek posluša, vendar se mu zdi, da ima vnuk prebujno domišljijo. Pristaneta in gresta domov. Babica ju preseneti z novico, da bi lahko naslednji dan vsi trije odpotovali v Egipt. Pove, da ima ona še nekaj opravkov in se jima bo pridružila pozneje. Rok z dedkom že sedi na letalu in si ogleduje turistične prospekte o Egiptu.

Ilustracija I

Vendar letalo ne pristane v Egiptu. Znajdetata se v džungli. Nenadoma zaslišita čudne glasove. Kaj kmalu ju obkoli skupina pritlikavih, povsem črnih ljudi. Dedek in Rok ostrmita. Rok se že vidi privezanega h kolu, okoli njega pa čmci plešejo svoj divji ples. »V nekaterih filmih sem videl, da so turisti domorodcem kaj poklonili. Dajva jim mojo ročno uro,« predlaga Rok. »Pa poskusiva,« se strinja dedek. Rok si odpne ročno uro in jo ponudi prišlekom. Vsi se odmaknejo, do Roka pa pristopi najvišji črnc, verjetno poglavar. Stegne roko in prime ročno uro, jo povoha in zatuli. Zdaj ju že prijateljsko objemajo in peljejo k nekakšnemu splavu. Nanj se je najprej povzpne poglavar, nato dedek, Rok in nazadnje še nek domačin. Ne veta, kam ju peljejo. Opazita, da se jim približuje kanu. In ...v njem sedi babica in spretno vesla. »No, pa sem vaju le našla,« reče. S seboj ima palčka z razstave. Ne, saj ni res! Ob njej je živ palček, iz mesa in krvi. Obnaša se kot član družine in naroči čmcema, naj pristaneta ob bregu, ker si grejo oni ogledat piramide.

Ilustracija A

In res se kar naenkrat znajdejo v Egiptu. Babica se dogovori z beduinom za ježo kamel, vendar sama noče jezdit. Palček raje hodi in se zdi na pesku še manjši kot sicer. S kameljih hrbtov občudujeta veličastne piramide, ko se Roku zdi, da ima privide. Spet opazi tisto osebo, ki je bila na razstavi in v helikopterju. Zdaj se vznemiri tudi dedek. Vznemirjenje se še poveča, ko nad sabo zaslišita zvok letala, ki ne neha krožiti nad njimi. Palček izza pasu nepričakovano potegne revolver in nameri. Zasliši se strel

...

Rok zmedeno pogleda okoli sebe. Ugotovi, da je vse samo sanjal. Občuti močno olajšanje. Dedek medtem vneto razpravlja z moškim, ki je z njima v sobi. »Ali nisem tega človeka že nekje videl?« se sprašuje Rok. Tedaj na sosedovi omarici ob postelji opazi tudi znani rumeni klobuk. Moški ga sumničavo pogleduje.

Zazvoni mobi in Rok se javi: »Halo, mama!« Ko ji pojasni, kako je z njima, mu mama navdušeno sporoča, da je kot naročnica dnevnega časopisa izžrebana v nagradni igri. Zadelo je potovanje v Egipt za dve osebi. »Greš ti z mano?« ga vpraša. Rok pogleda proti dedku, malo pomisli in reče: »Naj gre raje oči. Mislim, da bom ostal kar pri dedku in babici.«

Andrej Maljavac, 5. b

Palčki

Ilustracija B

Nekega dne, ko se je Matej vrnil iz šole, je našel v nabiralniku dedkovo pismo. Naslovljeno je bilo nanj. Takoj ga je odprl in prebral: »Dragi Matej. Dobil sem predsednikovo pismo, v katerem me prosi, naj raztrosim njegove letake za volitve. Pisalo je še, da za nagrado dobim dve vozni karti za ladjo, ki pelje v Egipt. Zato te prosim, da bi mi prišel pomagat in bi šla oba v Egipt. Odšla bi v Kairo, si ogledala piramide in se imela zelo lepo.«

Ilustracija E

Matej se je nemudoma napravil in odhitel na železniško postajo. Komaj je ujel vlak. Vožnja je bila dolgočasna, trajala je dve uri. Ko je prišel na končno postajo, ga je tam že čakal dedek.

Ilustracija D

Peljal ga je na hrib ob mestu. Tam ju je čakal velik balon, pripravljen na vzlet. Stopila sta v košaro in dedek je v balon spustil vroč zrak. Balon se je takoj dvignil. Ko sta bila nad mestom, sta raztrosila dve vreči letakov. Po opravljeni nalogi in krajšem izletu sta odšla domov. Naslednji dan ju je obiskal predsednik. Izročil jima je vozovnici in odšel, saj je imel druge obveznosti. Matej se je že veselil potovanja v Egipt. Čez teden dni sta odšla v пристanišče. Tam je čakala ladja z imenom Titanic. Na njej je bila velika gneča in komaj sta našla svojo kabino. Ponoči nista mogla takoj zaspati, saj ju je motilo valovanje. Ravno sta se umirila, ko je začel nekdo kričati: »Ladja se potaplja!« Hitro sta vstala in stekla na krov. Tam so se vsi vrstili ob reševalnih čolnih. Tudi onadva sta skočila v čoln. Naglo sta ga spustila v vodo in odveslala proč od ladje. Ob zori sta priveslala na obalo, kjer sta izmučena zaspala.

Ilustracija I

Ko je bilo sonce že visoko, so ju zbudili glasovi. Odprla sta oči in videla pripadnike nekega arabskega plemena. Opazili so, da sta se zbudila in prišli so k njima. Nista vedela, kaj naj naredita, pa se je Matej spomnil in rekel: »Prihajava v miru.« Domačini so se malce začudili, vendar se je videlo, da so ju razumeli. Na zemljevidu so jima pokazali, da sta prispela v Libijo, nedaleč proč od Egipta. Matej je poprosil njihovega poglavarja: »Bi nas lahko odpeljali sem?« S prstom je na zemljevidu pokazal Aleksandrijo. Poglavar plemena je pokazal najprej na njiju, nato še na čoln. Dedek in Matej sta se spogledala, skomignila z rameni in odšla v čoln, na katerega sta prišla še dva pripadnika plemena z vesli. Odpluli so. Ko so bili že blizu egiptovske obale, so zagledali motomi čoln, ki se jim je hitro bližal. Dedek je zaklical: »Poglej! Saj to je moja sestra Sandra!« Oba sta Sandri začela mahati. Ta je živela v Aleksandriji. Takoj ko ju je zagledala, je vzkliknila: »Živijo! Jože! Matej! Kakšno čudno naključje, da se srečamo prav tukaj. Kaj počneta tu? Pridita. Bomo šli k meni domov.« Takoj sta se premestila na Sandrin čoln in že čez nekaj uric so bili v mestu. Med vožnjo sta Sandri vse podrobno razložila.

Ilustracija G

Sandra ju je najprej odpeljala v bolnišnico in tam so ju nameravali zadržati na opazovanju štiri dni. Sandra je še rekla: »Ko prideta iz bolnišnice, me pokličita, da bomo šli na čajanko.« Mateja in dedka pa so iz bolnišnice odpustili prej.

Ilustracija F

Odpravila sta se na sok, od koder sta poklicala Sandro. Sandra je bila presrečna in z darilom v avtomobilu je oddrvela k njima. Od navdušenja je prevozila vse rdeče luči na semaforjih in policija se je pognala za njo. Matej in dedek sta morala počakati kar nekaj ur, da je Sandra uredila s policijo vso zmešnjavo, ki jo je brezglavo storila.

Ilustracija H

Pozno popoldne ju je končno našla in odpeljali so se k njej na vrt. Tam je postregla dedku in sebi s kavo, Mateju pa s sokom. Nato je Mateju dala veliko darilo: najnovejši računalnik. Matej je bil darila seveda zelo vesel. Pogovorili so se še o njunem potovanju v Kairo in Sandra je rekla: »Peljala vaju bom tja. Odrinili bomo že jutri.«

Ilustracija A

Zgodaj zjutraj ju je zbudila, potem so vsi skupaj pripravili kovčke in odšli. Vozili so se cel dan in noč. Zjutraj so prišli v Kairo. Sandra ju je pustila pred turistično agencijo in se sama vmila domov. Dedek in Matej sta v agenciji dobila vodiča po mestu in okolici. Pokazal jima je piramide in sfingo in ko so si hoteli ogledati še druge znamenitosti, je Matej nenadoma opazil na pol zakopanega palčka. Odkopali so ga, in glej: pod njim je bil še eden in še eden in na koncu so prišli do cele dvorane, ki je bila polna palčkov. Vodič si jih je malo ogledal in dejal: »Ti palčki bi utegnili imeti veliko zgodovinsko vrednost, saj so najverjetneje pripadali faraonu, ki je pokopan v najbližji piramidi.«

Ilustracija C

Dedek in Matej sta hitro stekla v muzej in povedala, kaj sta našla. V muzeju so preverili njuno odkritje. Izkazalo se je, da ima to odkritje veliko zgodovinsko vrednost. Priredili so jima slovesni sprejem in izročili veliko denarno nagrado za odkrite palčke. Prevezela sta nagrado in srečna odšla domov. Zdaj si lahko palčke vsi ogledajo v muzeju.

Jure Valenčič, 5. c



Martinovo poslanstvo

Ilustracija E

Martin je ves zadihani tekli na postajo. Od dedka je dobil telegram, v katerem ga z babico vabila na večerjo. Med tekom je razmišljal: »Telegram! Za večerjo?« Mame se ni niti potrudil obvestiti. Delala je v Postojni in ni imela ravno veliko časa zanj; oče je bil zaposlen pri vojski in pred kratkim odšel v Turčijo. Med razmišljanjem sploh ni opazil, da se je ustavil. Pogledal je na uro: »Že pet pa deset! Vlak odpelje ob 17.15.« Pohitel je in vlak ujel v zadnjem trenutku.

Ilustracija H

Dedek ga je pričakal na postaji. »Dedek, dedek! Zakaj si mi poslal telegram?« Dedek se je le nasmehnil in zavil z očmi: »Vse pri večerji. Zelo resna stvar je.« Ko sta prispela, je bilo vse že pripravljeno. »Babica!« »Martin!« Objela sta se. »Postreži si!« Dedek se je odkašljal: »Vsakokrat ko si prišel k nam, sem ti povedal pravljico. Danes se bo začela TVOJA pravljica. Vem, da ne verjameš v palčke, a obstajajo. Našemu rodu – to je tvojemu očetu, meni itd. Če je to preklestvo ali blagoslov, ne vem. Za vsakogar od nas pride čas, ko se je treba lotiti naloge. Tvoja je ta, da greš v Egipt in Brazilijo. Tam boš moral najti dva kipca v obliki palčkov. V njiju boš našel denar, ki ga bova razdelila mestu.« »Ne, ne in ne! Saj se samo hecaš!« ga je prekinil Martin. »Ne! Saj veš, da si nikoli ne bi izmislil kaj takega. No, kje sva ostala? Preizkušnja bo ta, da denarja ne boš ohranil zase. Tule imam tudi čarobna kamenčka, ki naju bosta popeljala, kamor želiva. Izvoli! Reci: v Egipt!« Martin ga je dvomljivo pogledal, a na koncu privolil: »Adijo, babica! V Egipt!«

Ilustracija A

Znašla sta se na žgočem soncu. »Glej, tamle je karavana z dvema prostima kamelama. Hitro!« Beduinom nista razlagala svojih skrivnosti. Sprejeli so ju, četudi jim ni bilo jasno, kaj počneta v puščavi. Potovanje se je začelo. Naenkrat je Martin zakričal: »Dedek! Tamle!« Karavana se je sunkovito zaustavila. Dedek je ob strani zagledal palčka. Bil je pravi, zato se je sam sebi nasmehnil. Poslovala sta se od beduinov, vzela kamenček in ... »Palček, na Amazonko!«

Ilustracija I

Znašla sta se na splavu. Martinu je nagajala morska bolezen. »Dedek, si že bil kdaj tukaj?« »Ne, jaz sem moral v Peru.« Oči so se mu zasolžile ob spominu na stare dobre čase mladih dni. Tu sta imela več sreče. Na dnu reke sta zelo hitro zagledala iskanega palčka. Ampak ... kako bosta prišla do njega? Martin je dvomljivo pogledal v vodo, na koncu pa je le zbral pogum, slekel majico in skočil ...

Ilustracija G

Ko se je zavedel, se je znašel v bolnišnici. »Dedek, kako to, da nisi nič presenečen?« »Ne skrbi, tako je vedno. Skok nazaj ima vedno take posledice. Če ne bi bilo tvoje dobre babice, bi bila že mrtva in pokopana.« »Kaj se je potem sploh še zgodilo?« je Martin vprašal, ko se je zavedel, da se sploh ne spomni, kaj se je dogajalo po skoku v vodo. »Velik pogum imaš, Martin. Ko si skočil v vodo, se je prikazal krokodil.« Martin ga je prestrašeno pogledal. »Ne skrbi, le hecam se. Palček je bil zelo globoko, ti pa nisi zmogel takega pritiska. Pobral si palčka in nato padel v nezavest. Jaz sem te potegnil iz vode, in ker je bila tvoja naloga opravljena, sva se vrnila domov, najini možgani pa niso zdržali več; ti si že bil v nezavesti, jaz pa sem padel v nezavest doma. Ne, res nisem več mlad ...« Ob tem se je nasmehnil. Martin je pomislil: »Bog ve, kje je sedaj babica?«

Ilustracija F

Babica je drvela skozi mesto. Pred petimi minutami je izstopila iz otroške trgovine. Mislila si je: »Darilo pa si Martin res zasluži. Jaz mu na močevem mestu ne bi naložila takih bremen. Res pa je, da on ne more vplivati na take stvari. Ops! Skoraj bi povozila tega človeka. Če bi vedel, zakaj tako drvim, ne bi tako kričal name in me zmerjal. Ne, rdeč semafor! Pa ravno zdaj. Pretvarjala se bom, da ga ne vidim ...«

Ilustracija D

Dedek in Martin sta hitro okrevala. Le ena naloga jima je še ostala. Rezervirala sta balon, se povzpela nad mesto ... Tisti dan je bil za mesto srečen dan. Reveži so kar naenkrat živeli v gradovih, a nihče ni vedel, kdo je bil njihov dobrotnik. Martin in njegov dedek pa sta se ob vsem tem samo skrivnostno smehljala. Če bi le vsi ti ljudje vedeli ... Martinova naloga je bila, z dedkovo pomočjo seveda, uspešno opravljena.

Ilustracija C

»Čestitam, Martin. Misil sem, da ti bo naloga nakopala več težav.« Martin je kar naenkrat zrasel za 10 centimetrov. Zavedel se je, koliko poguma je dokazal v minulih dneh. Naenkrat se je zdrznil: »Mama!« »Z babico sva za vse poskrbela. Tvoja mama misli, da si trenutno v nekem taboru.« Martin ga je hvaležno pogledal. Vedel je, da je vse, kar si želi, ostati z babico in dedkom. Aja, pozabili smo na darilo ... Martin je sedaj imel novo letalo na daljinca.

Ilustracija B

Naslednji dan se je pred vrati znašlo pismo, na katerem je pisalo:
Prejme naj Martin Jugovec.

Prvič v življenju je dobil pismo. Začel je brati: »Čestitamo ...«

»Glej, dedek, čigav pečat je na koncu: Ministrstvo za palčke, Gradni oblakovod 222222, Oddelek: Zemlja, Direktor: Palček. Pa saj to ni mogoče!« Martinu se je na obrazu zarisal nasmeh.

Take sreče pa še nikoli!

Petra Reberc, 7. a



Pustolovščina v Egipt

Ilustracija F

V Ljubljani so živeli bratje Simon, Tilen in Miha, ki so bili stari 15 let. Imeli so dva meseca počitnic. Niso vedeli, kaj naj naredijo s tolikim prostim časom. Ko so se nekega večera odpravljali spat, so se dogovorili, da naj vsak čez noč premisli o tem, kako bodo izkoristili počitnice. Simon in Miha dogovora nista vzela resno, Tilen pa je celo noč koval načrte.

Zjutraj se je zbudil ves vesel, saj je bil prepričan, da bosta njegova brata nad njegovo zamislijo osupnila. Miha se je Tilnu smejal, ko je videl njegovo razigranost, in ga vprašal, kaj si je dobrega izmislil. Tilen je brata nekaj časa opazoval, potem pa rekel, da bi bilo dobro, če bi odšli na potovanje v Egipt. »V Egipt?« sta se zadržala Simon in Miha. »Ja, piramide, mumije, Nil, sužnji in vse, kar je egipčansko.« »Toooo!«, so se drli vsi trije. Hitro so pozajtrkovali, se preoblekli in stekli ven povedat prijateljem, da gredo v Egipt. Ti so jih samo začudeno gledali in niso komentirali, saj so bili prepričani, da se bratje norčujejo in zopet pripravljajo kakšno vragolijo, saj so bile te pri njih zelo pogoste.

Bratje so šli v hišo in si začeli pripravljati prtljago. Mama jih je vprašala, kam so se odpravili. Ko so ji povedali, kaj nameravajo, se je zgrozila. Vprašala jih je, kje imajo denar, kdo bo šel z njimi ... Ukazala jim je, naj raje malo pospravijo okrog hiše, da bodo prej pozabili na take neumnosti. Tudi Simon in Miha sta se spogledala in ugotavljala, da tako potovanje ni tako preprosta stvar, vendar ju je Tilen pomiril in jima povedal, da je on vse dobro premislil in naj vso stvar prepustita njemu.

Naslednje jutro so vso prtljago stlačili v očkov avto in se z njim odpeljali, še preden so se starši zbudili. Ko je oče zjutraj opazil, da ni več njegovega avta in otrok, je takoj poklical policijo. Ta jih je iskala in tudi našla. Vozili so za njimi, vendar so bili otroci hitrejši od njih. Toda policijska patrulja jih je končno ustavila. Odpeljali so jih na policijsko postajo. Takoj ko so prišli tja, so na postaji dobili obvestilo, da je v trgovini z darili neka gospa ukradla tri zelo draga darila in sedaj beži v modrem avtomobilu. Policisti so šli na lov za gospo, na Simona, Tilna in Miha pa so pozabili oziroma niso verjeli, da so tako predrzni, da bi pobegnili iz policijske postaje. Vendar so se zmotili, saj niso poznali trojčkov, ki so si upali skoraj vse. Ko je bil zrak čist, so dečki zbežali iz poslopja.

Ilustracija E

Stekli so na železniško postajo, kjer so srečali teto Micko. »Kaj pa delate, ljubi nečaki?« jih je radovedno vprašala. »Odpotovali bomo v Egipt!« so vsi trije enoglasno odgovorili. Pospeseno so vstopili v vlak in se odpeljali. Glasno so se smejali in teti Micki kazali osle. Ta je samo začudeno opazovala dogajanje in zmajevala z glavo. »Kaj pa vozovnice?« je glasno vzkliknil Simon. »Pa kaj, če jih nimamo, se bomo že kako izmuznili!« je samozavestno zabundal Tilen. Ko je prišel mimo sprevodnik, se je Tilen zlagal, da ima njihove vozovnice mama, ki sedi v prvem vagonu, oni pa si samo malo ogledujejo vlak, saj se prvič peljejo z njim. Sprevodnik jim je verjel in jim celo zaželel srečno pot. Ko pa so se pripeljali do Kopra, se je vlak ustavil. Ni šel več naprej in družina je izstopila.

Ilustracija I

Končno so ugotovili, da morajo potovati čez morje. »Kako bomo pa nadaljevali pot, ti pametna glava?« je Simon zbodel Tilna. »Nimamo denarja ne za letalo ne za ladjo.«

Tilen je samo malo pomislil in modro dvignil kazalec desne roke ter rekel: »Že vem! V pristanišču ukradimo motorni čoln in se odpeljimo!« »Bravoooo!!!« sta mu pritrdila brata.

Ko ni bilo v pristanišču nikjer nobenega človeka, so se prithotapili do čolna in ga zaplenili. Čoln je imel bela jadra in moderno palubo. Imel je tudi motor in bil je sploh super. Nekako jim je uspelo dvigniti sidro, vžgati motor, odvezati ladjo in že so se poslovili od Kopra, Slovenije, tečnih staršev in odpluli. Njihovo

potovanje je bilo do noči pestro in zabavno. »Le naj kdo reče, da otroci ne znamo voziti čolnov! Da nismo momarji!« so kričali drug drugemu. Ko pa se je stemnilo, se je zanje začel mornarski pekel. Začel je pihati strašen veter, ki je zavijal z vseh strani na vse strani, bliskalo se je tako, da je bilo strah in groza, da ne omenjamo groznega gmenja. Nastali so veliki valovi, ki so jih hoteli pogoltniti vase. Njihov čoln je zadel prazen in zapuščen čoln. Na trupu ladje je nastala manjša razpoka, skozi katero je začela vdirati voda. Njihov čoln se je začel potapljati. »Mamica, mamica! O bog! O drek! Rešite nas!« so bili klici obupanih momarjev.

Na srečo je mimo priplula trgovska ladja. Momarji so dečke potegnili na krov, jim dali suha oblačila in jih nahranili. »Pa so še dobri ljudje na tem svetu«, je dejal Miha in se jim najlepše zahvalil. Ko so bili otroci nekaj dni na ladji, ki naj bi celo plula proti Egiptu, so se naveličali takega življenja. Kmalu so skovali, seveda pod Tilnovim vodstvom, nov načrt. Ko so momarji spali, jim je družčina ukradla rešilni čoln, malo hrane in nekaj denarja. Momarji so zjutraj ugotovili, kaj se je zgodilo, vendar se niso preveč razburjali, ker so jih imeli že vrh glave. Nekako so si celo oddahnili, ker so se mladih prestopnikov rešili.

Bratje so pluli že dolgih sedem dni, nebo je bilo brez oblačka, pihala je rahla sapica, ki jih je prijetno hladila. Sedmi dan pa so ugotovili, da jim je začelo primanjkovati hrane. Nič približno niso vedeli, kje se nahajajo, in začeli so se spraševati: »Kaj pa zdaj? Bomo pomrli od lakote?« »Ne, ko bo priplula mimo kaka ladja, jo bomo oropali«, je rekel Tilen. Brata sta ga samo pomilovalno pogledala, Simon pa je dejal: »Ali veš, kaj smo že do sedaj naredili narobe? Tako mi je žal, da sem te poslušal. Tudi Miha je želel spregovoriti, vendar je usta zaprl, saj je nekaj opazil, ki ni bilo samo morje, morje ... Pika na obzorju je postajala vse večja in opazili so, da se jim bliža nekakšno plovilo. Mimo je pripeljala egipčanska ladja. Na njej so plesali in se veselili Egipčani. Družčina jim je nekako dopovedala, da potrebujejo hrano in razigrani momarji so jim prodali nekaj banan. Ko so bili želodci polni (Tilen je izjavil, da ne bo nikoli več v življenju jedel banan.), so bratje spoznali, da se bo njihov načrt najbrž uresničil in bodo videli Egipt. To se je tudi zgodilo, vendar so razbojniki že v pristanišču morali bežati, saj niso imeli s seboj nobenih dokumentov, pripeljali pa so se tudi z ukradenim čolnom.

Ilustracija A

Tilen, Simon in Miha so si najprej ogledali mesto, v katerem so pristali, potem pa so se neopazno priključili skupini turistov, za katero so izvedeli, da so namenjeni na ogled piramid. Ko so prišli v puščavo s piramidami, je Tilen kar vdrl v neko piramido. Simon in Miha sta šla strahoma za njim. V prostoru je smrdelo po zatohlem. Bilo je vse prašno, prepleteno s pajčevino, po kateri so lezli veliki pajki. »Grozno je!« sta rekla Miha in Simon Tilnu.

»Kje so pa mumije?« je vprašal Tilen. Ko so se sprehodili po piramidi, so zagledali v enem prostoru sarkofag. »V njem je mumija!« so zaklicali vsi trije. Nekaj se je začelo premikati in puff. Počil je sarkofag. Iz njega je vstalo človeško telo, ki je bilo povito z belimi povoji. Fantje so začeli kričati in bežati. Bežali so gor, dol, levo in desno, mumija pa za njimi. Ko so stekli gor in desno, ni bilo več

izhoda. Za njimi je pridrivala mumija. Iztegnila je močne kremplje in jih vprašala, kaj počnejo v piramidi in zakaj jih ne pustijo počivati v miru. Mumiji so razlagali, da so iz Slovenije in da so si prišli ogledat piramide. Na koncu pa so začeli vsi trije jokati. Po dolgem tarnanju in prepiranju se jih je mumija usmilila in izpustila iz svojih krempljev. Nemudoma so zbežali ven. Tam so pozabili na strah in trepet ter takoj splezali na svingo, ki je stala med piramidami.

Proti večeru so si najeli kamele, ki so jih plačali z ukradenim denarjem, in odjezdili. Živali so poimenovali Cofka, Pofka in Zofka. Jezdili so tako dolgo, da so prišli v Dolino kraljev. Tam so našli grobnico faraona



Tutankamona. Vstopili so vanjo. Tudi tu je bilo vse prašno in umazano. Ko so našli skrivni prehod do mumije, so se prestrašili, vendar so se takoj opogumili in vstopili. Videli so veliko lepih zlatih stvari. Našli so ank in Tilen ga je kar vzel. Odšli so še v eno grobnico. Tam pa so bile težave. Notri so bile čme živali, ki so jih grizle. Miha je začudeno vprašal: »Ali niso taki hrošči pri filmu mumija?« Simon je brata opozoril, da se pred njimi nekaj premika. Opozorilo je prišlo prepozno. Napadli so jih škorpioni. Preplašeni so bežali po grobnici in iskali izhod ter ga tudi našli. Zunaj so si ogledali ank. Nekaj jim je prišepnilo, naj se ga vsi dotaknejo in si nekaj zaželi. Zaželeli so si, da bi bili spet doma.

Ilustracija D

Nemudoma se je pred njimi znašel balon z veliko košaro. Brez razmišljanja so se vkrcali. Balon je letel zelo hitro. V glavi se jim je kar vrtelo. Vedno bliže domu so bili. Pod sabo so videli znano pokrajino. »Zagotovo smo imeli najlepše in najstrašnejše počitnice. Končno smo prispeli domov. Juhuhu!« so kričali vsi v en glas. Balon se je spustil pred njihovo hišo. Fantje so skočili iz košare, Tilen pa je začudeno opazoval svojo roko, v kateri je držal ank. Ta se je tresla, pest se je razprla in ank se je sam od sebe začel dvigovati proti balonu. Kar naenkrat je čudežno plovilo izginilo. Bratje se niso dolgo obremenjevali s čudežem, saj so bili presrečni, da so končno doma. Vstopili so v hišo. Starši so jih zaskrbljeni čakali, saj niso vedeli, kje so, kaj se je z njimi zgodilo, so živi ali mrtvi ... Čeprav sta bila jezna, sta mama in oče otroke z olajšanjem objela.

Ilustracija B

Na mizi je bilo pismo za Tilna. Tam ga je čakalo že več dni. V njem je dedek svoje vnuke vabil na počitnice, saj se je bal, da se bodo doma dolgočasili, vabil pa jih je tudi v muzej, v katerem je bila razstava palčkov. Dečkom še ni bilo dovolj pustolovščin, zato so z veseljem sprejeli še dedkovo vabilo. Starši so jim obisk dovolili, saj so morali v miru premisliti o vsem, kar so jim otroci povedali. Če si dogodivščin niso izmislili, potem so vsi skupaj najbrž v velikih težavah.

Ilustracija C

Z dedkom so se sestali v muzeju. Vodič jih je popeljal v sobo, v kateri so bili razstavljeni kamniti palčki. Bili so vseh velikosti in oblik. Celo bratom, ki so bili navajeni vse drugačnih dogodivščin, so bili všeč. Vodič jim je razlagal, kaj predstavljajo, kdaj so nastali ... Tilen se je počasi že začel dolgočasiti, zato je kar za šalo porinil Simona v največjega palčka. Kip se je začel nagibati in z velikim truščem padel ravno na dedka in Miho, ki sta prej pazljivo poslušala vodiča in nista opazila, kaj se dogaja okoli njiju. Dedek in Miha sta stokala, saj sta bila ukleščena pod veliko težo. Vodič je hitro poklical reševalce. Ti so ju nemudoma odpeljali v bolnišnico. Nista imela večjih in hujših poškodb, razen nekaj prask, Miha pa je imel tudi zlomljeno nogo. V bolnišnici sta ostala samo en dan.

Ilustracija I

Naslednji dan so se vsi zbrali pri babici. Bratje so bili redkobesedni, saj so se počasi začeli zavedati, kakšne neumnosti so počeli in v kakšnih nevarnostih so bili. Zavedali so se, da bodo njihove vragolije enkrat prišle na dan in da bodo temu tudi primerno kaznovani.

Valentina Benc, 7. b

Izlet v Afriko

Ilustracija B

Ko je Jaka nekega dne ves utrujen prišel iz šole, je na mizi zagledal belo ovojnico. Ker ni vedel, kaj se v njej nahaja, jo je še bolj vznemirljivo odpiral. Ko pa je videl pismo, mu je nasmeh na obrazu izginil. V njem ni bilo nič razburljivega, saj mu je pisal dedek Franci in ga povabil v galerijo, kjer je bila velika razstava voščenih palčkov. Malo se je vendarle nasmehnil, saj mu nekaj zabave ne bi škodovalo. Pri pouku slovenščine je dobil namreč slabo oceno in je bil jezen na cel svet, saj je prav gotovo znal za višjo oceno, kot jo je dobil. Hitro je pograbil svoj novi športni nahrbtnik in se odločil. Ker je bila galerija na drugi strani mesta, se bo tja odpeljal s podzemno železnico.

Ilustracija E

Ker se je bal, da bo zamudil vlak, ter s tem »zelo« pomemben sestanek z dedkom, je celo pot do železniške postaje tekel. Prispel je ravno pravočasno, da je kupil vozovnico in vstopil v vlak. Pot se mu je seveda zdela zelo dolga, saj je nestrpno pričakoval srečanje z dedkom, vlak pa se je kar naprej ustavljal. Ko pa je le prispel do postaje, kjer se je nahajala galerija, je Jaka pozabil izstopiti, saj je med potjo malo zadremal. To je opazil šele pri naslednji postaji. Tam je izstopil ter vprašal nekega gospoda, kdaj pride naslednji vlak, ki ga bo odpeljal eno postajo nazaj. Ker pa mož ni bil iz iste države, ga ni prav nič razumel. Jaka je stopil do gospe, v lepi rdeči obleki, ter jo prosil za pomoč. Prijazna gospa je bila tudi namenjena v isto galerijo. Ravno, ko sta končala pogovor, je prišel vlak. Deček se je odpeljal do galerije. Tam ga je dedek nestrpno pričakoval.

Ilustracija C

Jaka je ves vesel vstopil v galerijo voščenih palčkov in tam zagledal dedka. Stopil je k njemu, ga objel in mu hitel pripovedovati, kako je prepozno izstopil iz vlaka in se je moral z drugim vrniti. Na obrazih obeh se je razlegel nasmeh. Dedek mu je povedal, da ima zanj še eno veliko presenečenje. V nagradni igri je namreč zadel potovanje za dve osebi v Egipt. Jaka je mislil, da gre za potegavščino. Nato pa je zagledal zelo resen izraz na dedkovem obrazu, zato mu je verjel. Počaščen je bil, ker je dedek za sopotnika izbral ravno njega. Dogovorila sta se, da bosta v Afriko odpotovala z balonom, da bo pustolovščina še bolj zanimiva in razburljiva. Jaka je na začetku malo okleval, ker se je zelo bal višine. Dedek ga je pomiril, saj je sam že velikokrat letel z balonom. Deček se je pomiril, ampak v glavi mu vseeno nekaj ni dalo miru. Ker pa takšnega izleta ne bi zamudil, je zbral ves pogum, pripravil najnujnejše stvari in naslednji dan odvihral proti mestu, od koder naj bi vzletela.

Ilustracija D

Pred seboj je zagledal velik rumen balon. Takrat ga je bilo spet strah. Ko pa je opazil okoli sebe veliko ljudi, helikopter in nasmejanega dedka, se mu je pogum vmil. Vkrcala sta se v košaro in tedaj je tudi helikopter vzletel v zrak, množica ljudi pa ju je pozdravljala v slovo. Odvrgla sta balast in že sta bila visoko v zraku. Ko je Jaka videl pokrajino, velikost mesta in vse ostale stvari, ni mogel verjeti svojim očem. Bilo je kot v pravljici. Še nekaj časa jima je sledil helikopter, nato pa se je umaknil in pot sta nadaljevala sama. Po dolgi in naporni poti sta pred seboj zagledala peščeno pokrajino, piramide, kamele in vso ostalo arabsko kulturo. Dedek je usmeril balon proti hotelom, med katerimi naj bi bil tudi njun. V hotelu sta se odpočila od naporne poti in se pripravljala na novo dogodivščino.

Ilustracija A

Zgodaj zjutraj sta se odločila, da si bosta najprej ogledala piramide, sfingo, za zaključek dneva pa naj bi odšla še na jahanje kamel. Pridružila sta se skupini turistov, ki so ravno odhajali v piramido. V njej sta si ogledovala stare slike in hieroglife. Njuno pozornost je pritegnila slika nekega faraona. Kar naenkrat sta opazila, da sta ostala sama, saj so ostali odšli naprej. Čakala in čakala sta, da ju bodo pogrešali in prišli iskat, toda to se ni zgodilo. Tavalala sta po piramidi, iskala izhod in vedno bolj ju je postajalo strah v temnem in zadušljivem prostoru. Vedno bolj sta bila tudi lačna in žejna in že sta pomislila, da bo piramida postala tudi njun grob. Vendar sta preživela dan in noč ter živa dočkala naslednje jutro in novo skupino turistov. Ti so ju presenečeno pogledali in rešili iz temne piramide. Po počitku sta odšla še na ogled sfing in jahanje s kamelami. Jahanje ob sončnem zahodu ju je tako prevzelo, da sta pozabila na čas. Ko se je stemnilo, sta spoznala, da sta zopet zabredla v težave, saj je balon, s katerim naj bi se vmila domov, že odletel. Jaka je začel spoznavati novega dedka. Imel ga je za odraslega in odgovornega človeka, sedaj pa ni bil več tako prepričan, da je res tak in začel se je bati, da dogodivščin najbrž še ni konec.

Ilustracija I

Naslednji dan je dedek predlagal, da bi se še malo vozila z zanimivimi čolni, ki sta jih opazila v pristanišču. Najela sta čoln, domačini so razpeli jadra in vožnja se je začela. Vozili so se ob obali, oba sta sodelovala pri usmerjanju čolna in kar naenkrat sta se počutila kot dva izkušena momarja. Odločila sta se, da se bosta domov odpeljala s čolnom. Nihi pomislila nista, da je pot dolga in da se na njej lahko marsikaj zgodi. V zalivčku sta zagledala lep majhen čoln. Lastnika sta prepričala, da jima je čoln prodal. Nakupila sta nekaj hrane in pijače in že sta odplula. Pot je nekaj časa potekala mimo in Jaka je že začel upati, da se bo vse skupaj srečno končalo. Prvih pet dni sta se imela zelo lepo, dedek je dečku pripovedoval zgodbe iz svojega otroštva in oba sta uživala. Ko pa sta šesti dan vstala, nista videla sonca, ampak samo temne in težke oblake. Kmalu je začelo tudi pihati. Veliki valovi so ju premetavali sem ter tja. Nista vedela, kaj bi počela in mornarska navdušenost ju je hitro zapuščala. Jaka si je samo želel, da bi bil doma, da ne bi nikoli slišal za Egipt, da ne bi bil njegov dedek tako lahkomišeln, da bi v Egiptu sedla na letalo ... Njun čoln se je kmalu začel nevarno nagibati, saj je bil poln vode. Trepetala sta in upala, da bo mimo priplula kakšna ladja in opazila njuno stisko. Objela sta se in v mislih sta se že začela poslavljati od vseh in vsega, kar sta v življenju imela rada. Čakala sta ure. Čoln je vedno bolj premetavalo in samo vprašanje je bilo, kdaj bo potonil. Nato sta v daljavi nekaj opazila. Iskrica upanja jima je dala novih moči, začela sta mahati in kričati, saj sta spoznala, da se jima približuje ladja. Ljudje so ju opazili ter jima priskočili na pomoč. Potegnili so ju iz čolna, jima dali suha oblačila in topel čaj. Povedali so jima tudi, da sta v Jadranskem morju in v bližini otoka Krka, sami pa se bodo zasedrali na Reki. Kamen, ki je Jaki že dolgo ležal na srcu, se je odvalil. Spoznal je, da je razburljivih dogodivščin najbrž konec. Začel se je ves tresti, tudi dedek se ni počutil nič bolje, zato se je kapitan odločil, da ju bodo odpeljali v bolnišnico takoj, ko bodo pristali. Ta odločitev je bila pravilna, saj sta oba brodolomca kmalu izgubila zavest.

Ilustracija G

Ko sta se v bolnišnici zbudila, sta okoli sebe zagledala veliko zdravnikov. Vsi so strmeli vanju ter ju spraševali o njunem počutju. Res sta se počutila malo omotično, vendar bila sta srečna, da sta na trdih tleh in tako blizu doma. Zdravniki so rekli, da je z njima vse v redu, da je pa takšno počutje samo posledica prevelikih razburjenj in utrujenosti. Zdravje se jima bo hitro izboljšalo, zato bi lahko zapustila



bolnišnico. Tudi dedku je bilo nevarnih dogodivščin že dovolj, zato je medicinsko sestro zaprosil za telefon in ta mu ga je ljubeznivo prinesla. Velikokrat je poskušal priklicati prijateljico Berto, a zaman. Ko je že obupal, se je Jaka spomnil, da sta ji prejšnje leto za rojstni dan podarila mobilni telefon. Dedek se je spomnil, da ima njeno telefonsko številko zapisano v svojem rokovniku. Brskal je po žepih, a ti so bili prazni. Ves preplašen je poklical medicinsko sestro, ta pa mu je razložila, da nosi bolniška oblačila in da so bile njegove stvari uničene od vode, zato so jih vrgli v smeti. Ker pa je bil Jaka bolj moderen, se je spomnil, da bi lahko poklicala informacije. Tam so jima povedali številko in potem sta jo poklicala. Berta se je oglasila in se jima opravičevala, ker je njen domači telefon pokvarjen.

Ilustracija F

Ko je gospa slišala njuno zgodbo, je bila vsa iz sebe. Obljubila jima je, da bo prišla ponju, takoj ko bo lahko. Pograbila je torbico ter odvihrala v trgovino, kjer so prodajali najlepša darila v mestu. Jaku je kupila zelo veliko in težko darilo. Prodajalca je lepo prosila, da ji pomaga odnesti paket v avto. Čeden prodajalec ji je z veseljem ustregel. Berta je vstopila v avto, z nogo pritisnila na plin in zdrvela po mestu. Ljudje so jo začudeno gledali in se ji umikali. Berte to sploh ni motilo. V dedkovem stanovanju je vzela še nekaj oblačil in v mislih že bila v bolnišnici pri Jaku in njegovem dedku. Vozila je kot nora. Kmalu je prišla do bolnišnice, vzela obleko, darilo pa je pozabila v avtu. Na recepciji je vprašala mlado receptorko, kje se nahajata njena prijatelja. Ta ji je povedala številko njune sobe in Berta je odhitela po hodniku. Planila je v bolniško sobo in vesela objela oba pustolovca. Bila sta že toliko pri moči, da so ju odpustili iz bolnišnice. Vsi skupaj so veselo odhiteli proti avtu, saj jih je tam čakalo skrivnostno darilo. Toda v avtu jih je čakalo presenečenje. Darila ni bilo več. Berta je bila zelo žalostna in užaljena, toda moža sta jo takoj potolažila, da so bila to samo darila.

Ilustracija H

Usedli so se v avto in Berta ju je odpeljala na kosilo v najboljšo restavracijo v mestu. Tam sta ji zaupala celo zgodbo. Berta ni mogla verjeti svojim ušesom. Le kako se lahko tako krasen izlet spremeni v nočno moro? Skupaj so vse predelali in ugotovili, da je bila kljub vsemu to dobra pustolovščina. Popoldan je ob smehu in klepetu hitro minil. Berta je bila navdušena nad njuno zgodbo in je sklenila, da jo bo povedala vsem svojim prijateljicam. Mnoge ji niso verjele. Mislele so, da gre za veliko potegavščino.

Katja Dimic, 9. a

Čiha puha čiha puha, si kdaj privoščite vožnjo z vlakom? Preberite besedila, ki so sodelovala na razpisu Slovenskih železnic.

Z vlakom?

Še v prav rosnih letih sem vsak dan prosil starše ali varuško, naj me peljejo na železniško postajo gledat vlake. Zelo so mi bili všeč, posebno ko so ravno prihajali ali odhajali. Zanimivo mi je bilo opazovati prometnika, ko je dvignil tablico za odhod. Nekoč me je neki prijazen strojevodja povabil celo v lokomotivo, da sem si jo ogledal znotraj. Potem sem še ves teden govoril o tem. Zelo sem si želel peljati se z vlakom. Toda želja se mi ni uresničila, vse dokler nas avto ni pustil na cedilu. Bilo je ravno takrat, ko sem moral v Ljubljano na kontrolni zdravniški pregled. Mama se je

pozanimala, kako je z voznim redom, jaz pa sem bil navdušen, da bom končno na vlaku, ki se premika. Z mamo sva šla na železniško postajo in si kupila povratni vozovnici. Moja je bila polovico cenejša. Vlak je že stal na postaji. Pritisnil sem rdeči gumb in vrata vlaka so se odprla, da sva lahko vstopila. »Uau!« se začudim nad notranjostjo vlaka. Poiskala sva sedeža. Mama mi je svetovala, naj sedem ob oknu, najbolje v smeri vožnje. Čez nekaj minut je vlak skoraj neopazno speljal in zdelo se mi je, da gladko drsi po površini. Mimo okna so tekle stavbe, ki so se mi z vlaka kazale v čisto drugačni luči. Tudi sicer znani kraji so mi kazali povsem nove obraze. Da se približujemo postaji, je potnike opozoril glas iz zvočnika: »Naslednja postaja: Kilovče.« Mama mi je povedala, da je takrat, ko se je ona z vlakom vozila v šolo v Ljubljano, med potjo večkrat zaspala. Ko pa se je zbudila, je nekaj minut zmedeno opazovala, kje se vlak nahaja. Želela si je, da bi nekje v vagonu to pisalo, saj bi bilo dobrodošlo tudi za ljudi, ki krajev ne poznajo preveč. No, danes je na ploščici pod stropom vagona elektronski napis, na katerem piše ura, datum in katera postaja je naslednja.

Železniški tiri so nas povedli v temen predor. Pa v še enega. Kmalu smo prispeli v Pivko. »Tu se presedeva,« je dejala mama. Izstopila sva in čakala na vlak iz Sežane. »Poglej,« pokažem na postajno uro, »sekundni kazalec se premika brez preskokov, ves čas enakomerno.« »Hja, saj čas tudi v resnici teče tako. Sploh se ne ustavi,« je modrovala mama. Prešinilo me je: »Kot da bi mi brala misli!« Vlak iz Sežane je bil nekoliko bolj zaseden kot tisti, v katerem sva bila prej.

Čeprav sem s seboj vzel MP3, me je bolj privlačila pokrajina: travniki, polja, vasice, gozd, gozdne jase. Vse to se mi je postavljalo na ogled. Medtem ko smo na eni od postaj čakali, da vstopijo novi potniki, mi je v glavo kapnilo, da bi moral poskusiti sedeti še v smeri, ki je nasprotna smeri vožnje. Presedel sem se, vendar mi ni bilo preveč všeč.

Ko smo prispeli na področje Ljubljanskega barja, sem opazil, da pri gradnji železnice niso šli kar naravnost čez polje, temveč so progo postavili ob vznožju gričevja; verjetno zato, da ravnine ne bi uničili, najbrž pa bi se železnica tudi pogrezala zaradi teže vlakov in tovora. V daljavi so nas že pozdravljali vrhovi Kamniško-Savinjskih Alp. Kmalu smo prispeli v Ljubljano.

Napotila sva se do pediatrične klinike in bil sem prav kmalu na vrsti. Končala sva prej, kot sva predvidevala. Odločala sva se, ali naj si privoščiva kako urico pohajkovanja po prestolnici ali greva na prvi vlak. Skoraj sem že predlagal sprehod, ko je mama na izpisku s spletnih strani, ki ga je imela s seboj, opazila, da je naslednji vlak proti Ilirski Bistrici mednarodni. Povedala mi je, da ima tak vlak kupeje in da se nama v Pivki ne bo treba presedati. Takoj sem opustil misel na ogledovanje izložb in možnost, da mamo pripravim do tega, da mi kupi kako malenkost. Šla sva naravnost na železniško postajo.

Na blagajni sva doplačala najini povratni karti. Na osmi peron je že prihajal vlak z Dunaja. Vstopila sva v vagon, poiskala prazen kupe in sedla na mehka sedeža. »Hmm, ta je pa bolj udoben kot tisti prej,« pomislim. Kmalu je k nama prisedla neka gospa, ki se verjetno redno vozila z vlakom. Z mamo sta se zapletli v ženski pogovor. Prišel je prijazni sprevodnik. Preščitnil je naše vozovnice in nam jih vrnil. Vožnja je bila zelo prijetna in hitra, saj se nismo ustavili na vsaki postaji. Opazil sem, da morajo biti prometniki pri tih, tudi če se vlak ne ustavi.

Naenkrat se mi je zazdelo, kot da se peljem v vlaku, ki v zgodbah o Harryju Potterju vozi mlade čarovnike na Bradavičarko. K sreči se mi ni bilo treba bati morakvarjev, prodajalka slaščic pa bi bila prav dobrodošla.

Ko sva izstopila v domačem kraju, sva si bila edina, da se je z vlakom precej lepše peljati kot pa z avtom. V njem je veliko bolj prostomo kot v avtu, da ne govorimo o težavah s parkiranjem. Med potjo se lahko sproščeno pogovarjaš, ker ni treba paziti na promet, pa še zanimive ljudi lahko srečaš.

Z vlakom po Sloveniji? Zakaj pa ne?

Andrej Maljavac, 5. b

Z vlakom po Sloveniji

Žan je zamišljeno opazoval pokrajino, ki je bežala pred njim. »Blagor prijateljem, ki v tem trenutku pripravljajo mega zabavo, jaz pa ubijam čas na tem *brezveznem* vlaku! In to samo zaradi babice, ki se je SLUČAJNO zdaj spomnila, da me že tri leta ni videla. Do zdaj nikoli ni imela časa; ravno zdaj si je našla luknjo v umiku, češ, pa ja mora videti svojega vnučka, kako je zrasel. In ne, ni bilo dovolj eno popoldne, hotela je cel teden. In še čisto SLUČAJNO je ravno danes vozil vlak, s katerim bi lahko šel isti dan k babici in hkrati imel prej še čas, da bi pripravil potovalko. Zakaj pa ona ni prišla? Imam pa res srečo ... Sovražim vlake!«

»Postaja Škofja Loka!« je zadonelo iz zvočnika. Pograbil je potovalko in se odpravil k izhodu. Naenkrat se je pred njim prikazala ekscentrična postava. Babica! »Vnuček dragi! Kako si zrasel!« Hitro je pogledal naokrog, da ni kdo slišal teh osladnosti. »Ne!« si je zamrmral. Ravno na klopci zraven je sedela prikupna punca. Zardel je. »Zdaj pa me ima za čudaka,« je pomislil in preklel svojo vzhičeno babico. »No, ali nisi nič pogrešal svoje babice?« ga je predramila. »Ne ne, vse je v redu. Kaj? Ja, seveda sem te pogrešal, babi,« je zmedeno odgovoril. »Greva!« je ukazovalno nastopila babica. »Nesi mi torbico!« Podala mu je torbico. »Ja, ja! Vaša želja je moj ukaz!« se je muzal. »Ali me imaš za norca?« je togo vprašala. »Seveda ne! Kaj ti pade na pamet!« In spet se je obmil in se začel smejati. »No, pa pot pod noge. Do doma imava približno en kilometer: če greva tam, hm ... pa tam, ja, po tej poti bova šla« je preračunala. Žan se je čudil sam sebi: pred desetimi minutami je bil čme volje, tedaj pa se je počutil odlično. Smejal se je celo najmanjšim malenkostim. »Dober zrak, zgleda,« je pomislil, četudi se mu je zdelo malo sumljivo. Na poti je ugotovil, da je babica kljub izgledu čudakinje prav v redu. Ravno sta se začela pogovarjati o vremenu, ko sta bila doma! »To ni možno: enega kilometra pa se ja ne prehodi v eni minuti,« je razmišljal. Ni verjel v nadnaravne sile. Če pa bi jo kaj vprašal v zvezi s tem, bi ga imela za dojenčka, ki še verjame v magijo. Ampak radovednost je bila močnejša: »Saj nisi čarovnica, a ne?«. Na njegovo začudenje je ostala popolnoma resna. »Nikoli se ne ve,« je skrivnostno pripomnila. »Kaj boš jedel?« je vprašala, kot da se ni nič zgodilo. »Mislim, da bi se mi malo pašte prav prileglo,« je dejal. Šla je v kuhinjo in se čez deset sekund prikazala s polnim krožnikom špagetov. »Babica, kaj se dogaja? Ko si mi razkazala kuhinjo, in to je bilo pred petimi minutami, se ni nič kuhalo!« »Pač,« je odgovorila. »Sicer pa, pomislila sem, da bi se morala ta teden s čim zaposliti. Glede na to, da današnja mladina Slovenijo pozna bolj malo, sem pomislila ... no, da bi spoznavala Slovenijo! Ti bi se naučil kaj novega, malo spremenbe zame pa tudi ne bi škodilo!« je dodala. »In s čim bi potovala?« »Z najpreprostejšim prevoznim sredstvom, na katerega osebno nisi vezan! Z vlakom, kaj pa.« »Vlakom! Tega pa najbolj sovražim. In potovanje po Sloveniji ... obup! Razumem, če bi se šlo za Francijo, Španijo, Nemčijo, ZDA, Kubo ... ampak: Slovenija!! Živi dolgčas. Odkloniti pa tudi ne morem,« je razmišljal. »Kaj hočem, tako je! Saj sem rekel, da imam smolo,« je tuhtal naprej. »No, pa naj bo,« je rekel sam sebi. »Predlog sprejet! Kdaj pa odpotujeva?« je vprašal na glas. »Lahko že jutri zjutraj. Glej, kako je čas hitro minil. Čas za spanje! Naslednjih pet dni bo zelo napornih. Jaz pa moram urediti še glede prenočišč,« je rekla. In tako se je začelo potovanje. Z vlakom po Sloveniji.

»Zaspanec! Glavo na noge! Vlak odpelje ob 9. uri, sedaj pa je že pol devetih!« mu je zakričala na uho. »Današnja mladina! Namesto da bi izkoriščala svoje moči, svoj prosti čas prespi v postelji ...« si je mrmrala in pri tem zmajevala z glavo. Za zajtrk je bil kruh z marmelado. »Kakšen je najin današnji plan?« je bil radoveden. »Za danes sem v načrtu imela ogled Kranja in Kamnika. No, pohiti. Čas je za odhod.«

Že ob pogledu na vlak je Žanu postalo slabo, čeprav je sam sebe presenetil – koliko časa že ni mislil na zabavo, na prijatelje, ki jih je moral zaradi vlaka zapustiti. »Zaradi vlaka, njegovih preklelih urnikov in njegovega obstoja nasplah, ki uničuje vse njegove dneve, za katere je načrtoval zabavo in brezskrbnost. In kaj se zgodi? Mama ga preseneči z novico, da mora k babici. Do tukaj se je lahko Žan

še izmazal. »Saj ni prevoznega sredstva! Avto imamo na servisu!« se je spomnil in se olajšano nasmehnil. »Prav imaš! In kaj bo zdaj?« mama je vprašujoče pogledala svojega moža. »Izgleda, da to ne bo šlo. Obisk se bo prestavil,« je izjavil. A njegova briljantna mama se je le morala domisliti tega, česar se je on bal. Vlak. In tako je šel njegov sen v nič. En teden z njegovo starokopitno in utrgano babico. In zdaj spet. Vlak! In še to: da se ne bi slučajno odpeljala v kakšno slavno mesto z veliko nočne zabave in lepih eksotičnih deklet. Slovenija! Najslabše, kar se je mogla spomniti. In izhoda tudi ni bilo. Naenkrat je prebral črne misli. Slovenije pa tudi ne pozna, je ugotovil. Postalo ga je sram. On bi rnil drugam, SVOJE domovine pa sploh ne pozna. »Kam bomo prišli, če ne bomo poznali zemlje, po kateri hodimo?« se je spraševal. »To bo odlična priložnost, da spoznam svojo domovino! Čudno, kako sem postal skoraj starokopiten,« je razmišljal. »Kmalu bom začel z babico obupavati nad današnjo mladino!« Kar smejala se mu je. »Vlak za Kranj odpotuje čez dve minuti! Potniki vstopite!« je zadonelo iz zvočnika. In vstopil je na vlak, vlak, ki mu je prekrizal načrte, vlak, za katerega je obljubil, da ga bo večno sovražil in da ne bo več vstopil vanj. »Kako se človek spreminja,« se je cinično nasmehnil. Vožnja je trajala deset minut. »Postaja Kranj!« se je oglasilo. In Žan je z babico izstopil. Postajala sta lačna, zato sta se ustavila v kavami ter pojedla krofa in si naročila še vroči čokoladi. »Kaj sploh delava v Kranju?« je vprašal. Zgroženo ga je pogledala. »Čas je, da malo začneš spoštovati slovenska mesta. Ne misli, da je v tujini vse najlepše. Boš videl,« je dejala. Dobesedno zgrudil se je v posteljo; nahajal se je v hotelu Creina. Čez dan je spoznal veliko novih stvari. Ogledal si je Mestno hišo, obiskal Prešernov grob in grad Khislstein. Dan je minil, kot bi mignil, in počasi mu ni bilo več žal za zabavo, ki jo je zamudil. Zdaj je tudi babico bolj spoštoval. Izkazalo se je, da je boljša kot katerikoli vodič. Zbudil se je okoli osme, kar je bil zanj rekord. Babico je našel že pri zajtrku. »In danes?« je vprašal poln pričakovanja. Babica je opazila njegovo neučakanost in se namuznila. Vedela je, da bo to potovanje zelo koristno. »In, konec koncev, vsaj en mladinec, ki se zanima za svojo zgodovino,« si je mislila. »Danes je na vrsti Ljubljana,« je povedala. Žan je bil razočaran. »Saj Ljubljano poznam kot lastni žep!« je vzkliznil. »Ja, dokler gre za BTC, a ne?« Žan je obmolknil. Vedel je, da ima babica prav. In sta šla. Na železniško. Vožnja je tokrat trajala pol ure. Imela sta srečo – vlak je bil zelo udoben in ni bilo veliko potnikov; tako sta se lahko udobno namestila v svojem kupeju. Ko sta prišla, je bila ura deset. Napotila sta se k Ljubljanskemu gradu. Tam je sicer že bil, s šolo, a takrat ni nič poslušal, zaradi tega ni imel dosti pojma o zgodovini gradu in življenju v njem. A zdaj je vse nadoknadil: babica mu je odgovorila na vsa vprašanja: od a...do ž. Na vrsti je bila stolnica. Tam je lahko videl baročne freske, oltar Sv. Nikolaja ... In koga je zagledal v stolnici? Dekle s postaje v Loki! Nasmehnila sta se, a babica ga je že vlekla naprej. Napotila sta se proti Tromostovju in Frančiškanski cerkvi. Ura je bila 16. Misli je na tisto dekle, ki ga je srečal. »Naključje? Usoda?« Ni znal najti odgovora. Žan je spet opazoval pokrajino, ki je bežala mimo. Prejšnji dan sta prenočila v Ljubljani, zdaj pa sta bila naravnana proti Celju. Uro pa dvajset, kolikor je trajala vožnja, ni spregovoril besede. Vse se mu je zdelo tako nemogoče. Ta vožnja je vsebovala toliko presenečenj. Seveda, med temi je bilo tudi tisto dekle, ki jo je »naključno« srečal že dvakrat. Mlel je in mlel v glavi, o babici, o Kranju, o Ljubljani in o vlaku, brez katerega to potovanje ni bilo mogoče. In vožnja se je končala. Babica ga je ves čas opazovala in zadovoljno ocenjevala njegov napredek. V Celju sta se sprehajala in seveda ni manjkal obisk Celjskega gradu. In spet jo je zagledal. In zardel. Stala je v isti dvorani kot on, babica pa je šla že v naslednjo. Jecljajoč se je predstavil: »Žan,« je rekel. »Nika,« mu je odvrnila. Naenkrat mu je izbruhnilo: »Ali me zasleduješ? Ali je vse to samo naključje?« Minil je trenutek neznosne tišine, ki se je Žanu zdel kot večnost. »Oprosti,« je zamrmral. »Nič. Sicer pa ja, je naključje. Dedek me je prepričal, da Slovenije sploh ne poznam. Ker staršev nimam več, nisem imela izbire,« je dejala. »Nemogoče! Zame je podobno, le da imam starše in ni me prepričal dedek, ampak babica!« Začudeno sta se pogledala. Nikoli se še nista tako pogovarjala s kom, ki ga praktično nista poznala, a imela sta občutek, da se poznata že sto let. »Žan!« se je zaslišal babičin glas. »Kje se mudiš?«

»Oprosti, moram iti,« je še izustil in hitro stekel k babici. »Sedaj, sedaj je že nad nemogočim! Torej: pogovarjam se z dekletom, ki ga naključno opažam skoraj na vseh mogočih krajih, ki ga sploh ne poznam in ki je na potovanju z dedkom z namenom, da bi spoznala Slovenijo! In ki je kar prikupno!« si je mislil razburjen. »Tukaj sem, babi,« je dejal. Babica ga je pogledala. Opazila je, da je postal ... drugačen, kot da... kot da bi bil zaljubljen! Naenkrat se je bolečina prikazala v njenem srcu. Njen mož Andrej, ki ga je povozilo... Ne, ni marala govoriti o tem. »Babi, vse v redu?« »Gre, gre,« se je zbudila iz svojih razmišljanj. »Čas je, da greva na najino naslednjo točko: Maribor!« in sta šla.

Tokrat sta se vozila eno uro. »Veš, v Mariboru imam prijateljico, ki jo bova verjetno obiskala,« je zapolnila tišino babica. »Hvala Bogu, od vseh teh znamenitosti in muzejev in gradov in zgodovine mi bo razpočila glava! Ne ne, saj je zelo zanimivo, ampak toliko stvari v glavo v tolikih dneh mi ni še šlo,« je še dodal, ko je videl njen užaljeni obraz. »Postaja Maribor!« je oznanilo. Ustavila sta se v bližnji restavraciji, kjer sta naročila margerito. »In kje živi ta tvoja prijateljica?« »Tako zdajle bova šla k njej. Približno dve minuti hoje,« je odgovorila. »Pica je bila odlična,« je pokomentiral. »Vem, vem,« se je namuznila, ko se je spomnila, kako jo je pospravil. Prišla sta pred prikupno hišico z modrimi vrati, na katerih je pisalo Fani Vodopivec. Babica je brez obotavljanja pozvonila. Na vratih se je prikazala gospa, ki je bila po Žanovi oceni babičinih let. »Marija draga, koliko časa se nisva videli!« je pridušeno vzdiknila Fani. »In tale? Mi ga boš predstavila?« je vprašala po objemih in smehu ter prisrčnih vzdiknih. »Žan, moj vnuk,« je rekla in Žan se je začudil, ker se mu je zdelo, da je babica to rekla skoraj ponosno. »Fant od fare, se vidi,« je z nasmeškom dejala Fani. »Ojej, saj smo še pred vrati! Vstopita, vstopita,« ju je povabila. Notri ju je postregla s čajem in piškoti. Fani in Marija sta se pogovarjali o minulih letih, ki sta jih kot srednješolki preživeli skupaj. Začuda se Žan ni dolgočasil, nasprotno – bilo mu je zelo zanimivo, še posebej, ker si je težko predstavljal, da bi njegova babica lahko bila nekoč mlada. In imel je priložnost slišati, kake je uganjala v mladosti. »Neverjetno,« je izdaval sam sebi. Fani ju je za nameček povabila k skupnemu ogledu Čarobne piščali v operni hiši, saj je imela še dve vstopnici. Ponudila jima je celo prenočišče, ki ga je Marija hvaležno sprejela. »Prihranila si mi veliko dela,« ji je dejala.

Žan je ležal v postelji in gledal v strop. Čarobna piščal je bila imenitna, a še vedno je mislil na tisto dekle. Jo bo še kdaj srečal? Odgovora ni našel.

Zjutraj sta si z babico ogledala še stolno cerkev na Slomškovem trgu, posvečeno Janezu Krstniku. In zdaj je prišlo na vrsto dveurno potovanje v Krško. Tam sta si ogledala grad Rajhenburg, a nista imela dosti časa, saj sta imela tisti dan planiran še ogled Novega mesta, ura pa je bila že dve popoldan. Ob 15.30 sta se že sprehajala po Novem mestu. Videla sta že Glavni trg, odpravljala pa sta se proti dvonadstropnemu narodnemu domu. In koga je tam srečal? Niko! »Usoda je čudna stvar,« si je mislil Žan. Da takole »po nesreči« srečuje isto punco po celi Sloveniji ... Opazila ga je. Takoj je šel k njej, še prej pa rekel babici, da se takoj vrne. Videla je njegov pogled in se samo obrnila stran. »Nika!« »Žan!« »Midva pa sva kot magneta, a?« je v smehu izdabila Nika. Še Žan se je začel smejati. »Od kod pa sploh si?« jo je vprašal. »Iz Škofje Loke,« je odgovorila. »Od tam je moja babica! Jaz sem z Vrhnike. In mislim, da bom od zdaj pogosto pri babici na obisku,« je rekel. Pogledal jo je. Zelene oči, svetli lasje ... brez dvoma – najstniška ljubezen. Ona se mu je samo nasmehnila. »Geva na sladoled?« jo je vprašal. »Z veseljem,« je veselo odgovorila. »Noben sladoled ni bil tako dober,« si je kasneje mislil Žan. Na žalost je bil čas, da se poslovita. »Samo nekaj, Nika, tega tvojega dedka pa še nisem videl!« »Pač, drživa se vsak bolj po svoje ... ne, v bistvu si vse ogledujem sama. On pa takega potovanja, pa še z vlakom povrh, ni navajen. Zveze oz. prijatelje pa ima po celi Sloveniji. Tako je v bistvu: jaz se ukvarjam z zgodovino, on pa s prijatelji. Ja, v bistvu je malo odštekan ...« Spet se je začela smejati. »No, pa se vidiva!« in je šel vsak svojo pot. Žan k babici, ki je ostala, kjer jo je bil pustil. Čudež! Sicer pa si je kar oddahnil, da mu je ne bo potrebno iskati po celem Novem mestu. Ura je bila že 19, tako da sta z babico šla v gostišče s prenočišči. In tako se je končal dan.

Naslednji dan sta se imela namen muditi se v Postojni i njuni okolici. Vlak jima je odpeljal ob 10.10, tako da sta bila ob 10.11 že na njem. Vožnja je trajala dve uri in pol, vključno s prestopom v Ljubljani. V Postojni je imel Žan priložnost izkusiti nekaj, česar ni še nikoli, to je vožnja z vlakcem ... ampak po jami!

Sicer pa je obiskal z babico tudi Predjamski grad. In spet je bil na vlaku. Ravno se je z babico pogovarjal o njunem potovanju, ko se je vlak sunkovito ustavil. Iz zvočnika se je zaslišalo: »Oprostite zaradi neugodnosti, ravno kar smo namreč povozili medveda! Vožnja bo za kratek čas zaustavljena, a brez panike!«. Na žalost glas ni bil najbolj prepričljiv, zvenel je panično. »Medveda?« so začeli šepetati vsi potniki. In Žan ni bil izjema. »Babi, a si predstavljaš! Medveda!« »Ne skrbi, ne sme te biti strah, da pride v vlak. Smiliti bi se ti moral ... ampak najbolj me preseneča, kako miren mora ob tem ostati vlakovodja! Taka odgovornost! Nemogoče,« je razmišljala Marija. »Bova sploh prišla do doma?« »Za to ti ni treba skrbeti,« je odgovorila. Žan se je razgledoval po ulicah Škofje Loke. Kaj je bilo potem z medvedom? Videl ga je s svojimi očmi. Zdaj se mu sploh ni mudilo več na Vrhniko. Po tistem sladoledu je okusil še dva (seveda z njo), in nasploh je bil srečen. Do tedaj si je vsa svoja sanjska potovanja predstavljal v tujini, z letalom. Kdo bi si mislil, da lahko človek doživi tako vznemirljivo potovanje po domovini? In za nameček z vlakom! Komaj je čakal povedati svojo zgodbo prijateljem. Sploh mu ni bilo žal, da je zamudil zabavo. Aja: babico ima zdaj zelo zelo rad.

Petra Ivana Reberc, 7. a
(Učenka je za zgodbo prejela knjižno nagrado.)

Z vlakom po Sloveniji

Jutro prihaja
in potniki hite,
da še zadnji vlak
na postaji ulove.

Tam pa kot kača
kolona se vije,
ko ravno se brzec
pripelje na tire.

Brž se ustavi
in strojevodja potnike pozdravi:
»Hitro vstopite
in se z menoj odpeljite.«

Pivka, Prestranek, Postojna,
postajališča so ta,
kjer vlak potnike odda.

Brž zatrobi,
še hitreje pohiti,
saj proti Ljubljani
se mu mudi.

Ko pripelje do Ljubljane,
novo nalogo dobi,
da s potniki proti Gorenjski
na izlet še oddrvi.

Dan prehitro mine.
Vlak moral bo nazaj,
potniki ga čakajo,
da jih odpelje
v njihov domači kraj.

Ko se vse umiri,
se noč na zemljo spusti,
vlak še zadnjič zasopiha
in k počitku odhiti.

Katja Dimic, 9. a
(Učenka je za pesem prejela knjižno nagrado.)

7. MLADA VILENICA

Že sedmo leto Kulturno društvo Vilenica zbira pesmi mladih avtorjev iz domovine in tujine. Nobena Vilenica ni minila brez prispevkov naših učencev. Na njem sta letos s svojimi pesmimi sodelovali Eva Reberc in Maja Čekada.

Si angel

Zvok ljubezni
in njegova melodija.
Jata ptic gre čez nebo,
hladen veter v slovo.
To je kot rapsodija,
svoboda in čistost,
duša brez strahov.

Si angel?
Nebesa so tvoj dom.
Verjameš v sanje
in skrbiš tudi zanje.

Valovi se razpenjajo v jadra.
Pogled v modrino,
želiš si bližino.

Poplava čustev narašča,
letaš po nebu brezmejno naprej,
a čutiš praznino v sebi,
brezmejno raste v tebi.



Boli te,
pada tvoje krhko telo,
pustiš,
da v oblasti ima te nebo.

Globoka praznina
kot rez v srce.
Nepopisna bolečina,
ki zastruplja ti dušo
in v mislih vname sušo.
Megli se ti pred očmi,
ne veš, kje stojiš,
ne veš, če še letiš.

Tema nad tabo se spusti,
misli ti žre
in ti krila predre.

Si angel,
ki nad drugimi bedi?
Si varuh,
ki zares sploh ne živi?

Res je lepo
tu zgoraj nebo;
zvezdnata nebesa,
kot bi nanje padala peresa.
A ti veš, da imaš
zlomljena krila
in ranjeno srce?
Premočna je ta sila,
sreče ti ne bo vrnila.

Maja Čekada, 9. b



Sestavine

Datelj iz Egipta,
 rožmarin z Raba,
 aromo iz Al Ribta,
 gobe z Miraba,
 olive s Krete,
 timijan iz Barcelone,
 ingver iz Rozete,
 nagelj iz Lizbone,
 korenje s Sicilije,
 encijan s Triglava,
 trave iz Sivilije,
 tapioko iz Marava
 Eva potrebuje, da novo pesem skuje.

Eva Reberc, 8. b



Kristjan Gmek, 1. b